

ΕΤΟΣ ΣΤ'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'.
ΤΕΥΧΟΣ 5-6ον
Συνδρομή Έκδοτικού Όργανου 16

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

1-15 ΙΟΥΛΙΟΥ 1905
ΑΘΗΝΗΣ ΟΔΟΣ ΑΘΗΝΑΣ 101
Συνδρομή Έκδοτικού Όργανου 20

ΝΕΑΙ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Η ΑΤΜΟΜΗΧΑΝΗ ΤΟΥ ΧΟΦΦΜΑΝ*

Συνέντευξις μετά του εφευρέτου.— Περιλέγειται, άποτυχία, έπιτυχία αυτού.— Ριζική μεταβολή εις τας άτμομηχανάς.— 100 μίλλια καθ' ώραν.— Οικονομία πρωτοφανής, ταχέτης άπεριόριστος, κίνδυνος ολίγώτερος.—

*

«Ο άνθρωπος ό κατασκευάσας την άτμομηχανήν, ήτις θα καταστήση άχρόστους ύλας τας ύπαρχούσας σιδηροδρομικάς και άτμοπλοϊκάς τοιαύτας, εκάθητο άπέναντι έμου, επί τινος τραπέζης του ξενοδοχείου Λαφαγιέτ, έν Μπάψφαλου, την παρελθούσαν νύκτα, θριαμβεύσας πλέον, κατόπιν τριακονταετούς αγώνος, μετά πολλάς άποτυχίας και ιστάμενος επί του κατωφλίου εκατομμυρίων πλούτου, άπολαύων δε τοιαύτης φήμας, οίας ό Στήβενσον, Έδισον και Μαρκόφι.

Εις τό μέσον του δωματίου εκάθηντο δύο παχύσαρκοι άνθρωποι με γένηια, πίνοντες τον καφέ των λίαν κατηφέις και σιωπηλοί. Ήσαν δύο αξιωματικοί του Ρωσικού Ναυτικού, οίτινες εκείνο τό απόγευμα είχαν λάβει άρνητικήν άπάντησιν επί της προτάσεώς των, όπως τοίς παραχωρήσθ η εφευρέτης επί πέντε έτη πλήρη και μυστικήν έξουσίαν επί της μηχανής του δια τό ναυτικόν των. Έσκόπουν ν αποκλείσωσι τας Ένωμένας Πολιτείας, καθώς και όλα τα άλλα έθνη, από τό ευεργέτημα της μηχανής ταύτης, άλλ' ό Γουλιέλμος Μ Χόφφμαν, ό άνθρωπος, όστις είχε θυσιάσει τα καλλίτερα έτη του βίου του δια να την κατασκευάσθ, τοίς είπεν, ότι

δέν έχουν τόσα χρήματα εις ύλην την Ρωσίαν, δια να τον πείσωσιν, όπως αποκλείσθ καθ' οίονδήποτε τρόπον την πατριδα του εκ της φοβεράς εφευρέσεώς του έστω και δι' ολίγιστον χρόνον.

Έπί τινε έτη ύπῆρξα εκ των ολίγων εκείνων, οίτινες έγνώρισαν τον σκοπόν τον όποιον έπέδιώκε τον είδον να κατασκευάζη μηχανάς επί μηχανών και σχεδόν να τας έπιτυγχάνη, και μάλιστα να τας κατα-

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ ΧΟΦΦΜΑΝ

σκευάζη τόσον λαμπρά, ώστε περίφημοι μηχανικοί δέν ήδύναντο να εύρωσι λάθος, έπειτα δε έβλεπον αυτόν τον εφευρέτην δεικνύοντα τα άναφανόμενα σφάλματα, δι' ών εκύρυσσε ταύτας άποτυχούσας,

(*) Μετάφρασις εκ του έν τῷ «Κήρυκ» της Ν. Έφορη» άρθρου του Μπρόσου Μπράνδενπεργ.

έγκατέλιπε τὸ ἐφαρμοσθὲν σχέδιον καὶ ἤρχιζεν ἐκ νέου.

Τώρα, ὅτε ἡ ὥρα τοῦ θριάμβου ἐφθασεν, ὁ ἄνθρωπος, ὅστις κατασκεύασε τὴν μηχανὴν ταύτην, ἐκάπνιζε τὸ πούρον του καὶ ἐγέλα εὐκόλως μὲ τὰς ζωηρὰς ἐρωτήσεις δύο μηχανικῶν παγκοσμίου φήμης, οἵτινες ἐκάθηντο μεθ' ἡμῶν καὶ οἵτινες ὁμολόγησαν ὅτι ὁ Γουλιέλμος Χόφφμαν, ὁ ἐφευρέτης καὶ κατασκευαστὴς ἐπιτυχοῦς περιστροφικῆς μηχανῆς, ἦτο ὄντως μέγας καὶ σπουδαῖος ἐφευρέτης.

Ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη μεγαλοφρεῖς νόες ἠγωνίζοντο, ὅπως κατασκευάσωσι τοιαύτην μηχανήν, ἣς ἰα δύναται ἀπελθεῖν εἰς ἐφαρμογὴν. Αἱ ἀποτυχίαι ἦσαν τόσον πολυάριθμοι, ὥστε πᾶς ἀσχολοῦντος εἰς κατασκευὴν περιστροφικῶν μηχανῶν, ἐθεωρεῖτο ὡς ὄνειροπόλος. Ὑπάρχουσιν ἄνω τῶν δύο χιλιάδων ὑποδειγμάτων διαφόρων τύπων περιστροφικῶν μηχανῶν, τὰ ὁποῖα δὲν ἀξίζουν περισσότερον ἀπὸ τὸν χάρτιν, ἐφ' οὗ εἶνε γεγραμμένα καὶ τῶν ὁποίων οὐδὲ ἐν αἴνῃ ἐν ἐφαρμογῇ σήμερον.

Διηγούμενος τὴν ἱστορίαν του εἰς τὴν τράπεζαν ὁ Χόφφμαν, ἔλεγε:

« Εἶμαι τώρα πενήκοντα καὶ ἐνὸς ἐτῶν, ἤρχισα δὲ τὰς ἐρεῖνας ἐπὶ τοῦ μυστικοῦ τῆς περιστροφικῆς μηχανῆς, ὅταν ἤμην ἀκόμη παιδί, ἀκριβῶς ἔδωκα εἰς τὸ Μπάφφαλοσ. Εἶχον ἤδη λάβει τὴν μηχανικὴν μου μόρφωσιν διὰ τὴν δύναμιν νὰ ἐργάζωμαι. Ἐχομμάτισα ἐπὶ τρία ἔτη ὡς μηχανικός ἐνὸς ἐκ τῶν καλύτερων ταχυδρομικῶν πλοίων. Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἡ σιδηροδρομικὴ μηχανὴ ἀνεπτύσσεται λίαν ταχέως, καὶ ἕκαστος προσεπάθει νὰ τὴν τελειοποιήσῃ.

« Τὴν σήμερον ἡ σιδηροδρομικὴ μηχανὴ εἶναι ὄντως θαυμασία, ἀληθὲς θαῦμα, ἀλλ' εἶνε ἐπαναληπτικὴ, δηλαδὴ πρέπει νὰ ἴσταιται καὶ νὰ ἐκκινεῖ δις καθ' ἐκάστην περιστροφὴν καὶ ἡ μηχανὴ διὰ τῆς ὁποίας ἔτρεξα πρὸ εἰκοσι πέντε καὶ πλέον ἐτῶν ἦτο ἐπαναληπτικὴ, καὶ εἶδον ὅτι ὁ μηχανισμὸς τῆς ἦτο ἀφύσικος ἀντιβαίνων εἰς τὴν μηχανικὴν, ὅτι ἐπῆρχετο ἀπώλεια δυνάμεως ἀνά πᾶν κύημα τοῦ ἐμβόλου, καὶ ἤρχισα νὰ κατασκευάζω μηχανήν, δίδουσαν τελείαν κυκλικὴν κίνησιν.

« Σκοπὸς πάσης μηχανῆς ἢ αὐτοκινήτου, τὸ ὁποῖον χρῆσιμεῖται διὰ ν' ἀναπτύσσῃ δυνάμιν, εἶνε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν μεγίστην δυνάμιν μὲ τὴν ἐλαχίστην κατανάλωσιν καυσίμου ὑλῆς καὶ τὴν ὀλι-

γοτέραν δυνατὴν δαπάνην πρὸς διατήρησιν, καθὼς καὶ μὲ τὸν ἐλάχιστον χρόνον τὸν ὑπὸ τῆς μηχανῆς ἢ τοῦ αὐτοκινήτου καταναλισκόμενον. Μεγάλη πρόδοος ἐγένετο κατὰ τὰ παρελθόντα ὀλίγα ἔτη εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν μεγάλης ταχύτητος ἐπαναληπτικῶν μηχανῶν. Ἡ ἐφευρέσις μεγάλως μετέβαλλε τὸν χρόνον, τὸν καταναλισκόμενον διὰ δοθεῖσαν δυνάμιν ἰππων.

« Μεγάλαι τελειοποιήσεις ἐγένοντο πρὸς τούτοις πρὸς ἐλάττωσιν τῆς ἐκ τῆς πίεσεως προστριβῆς, μέχρις ὅτου αὕτη κατῆλθεν εἰς ἑπτὰ τοῖς ἑκατὸν περίπου τῆς ἀναπτυσσομένης δυνάμεως τοῦλάχιστον τοιοῦτόν τι ἀπῆλθον διὰ τὴν μηχανὴν Ρίαν, ἣτις κατασκευάσθη ὑπὸ τῆς Ρίτζγουέι Μηχανικῆς καὶ Δυναμικῆς ἑταιρείας, τοῦ Ρίτζγουέι—Πα, μία ἐκ τῶν ὁποίων εἶνε ἐν χρήσει εἰς τὸ Χρηματιστήριον τοῦ Βάμβακος, ἐν τῷ ἄστῃ τῆς Νέας Ὑόρκης. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι εἶνε λίαν οἰκονομικὴ καὶ λίαν ἐνεργὸς μηχανή, ἀληθῶς τὸ ἕψος τῆς τελειοποιήσεως δι' ἐπαναληπτικὴν μηχανήν. Ἐν τούτοις ὑπάρχει ἀκόμη ἡ ἐπαναληπτικὴ κίνησις. Τοῦτο ἀναγκαῖος προξενεῖ κλονισμὸν καὶ τριβὴν ἐπὶ τοῦ μοχλοῦ, τῶν συνδετικῶν μερῶν τοῦ ἐπιστομίου τῆς μηχανῆς καὶ τῶν ἐκκεντρικῶν λωρίων. Τὰ μέρη ταῦτα πρέπει νὰ εὐρίσκονται καὶ οὐκ ἐπιμετρημένα, οὕτως ὥστε νὰ δύνανται νὰ περιστρέφονται, χωρὶς νὰ προκαλῶσι τῶσιν τριβῆν, ὥστε νὰ θερμαίνονται.

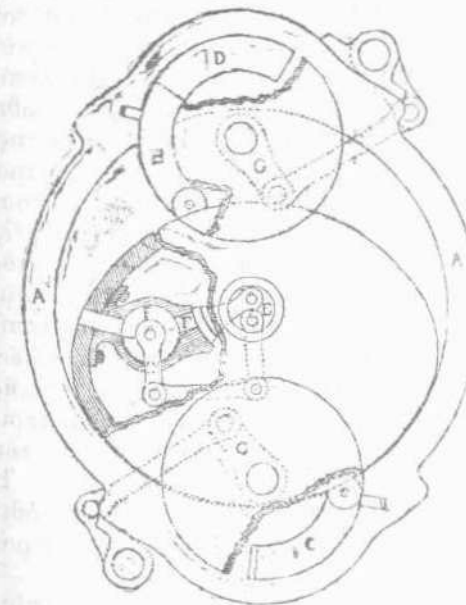
« Ἡ ἐπαναληπτικὴ μηχανὴ πρέπει νὰ ἔχη κινητήριον τροχὸν μεγάλου βάρους, ὅπως μεταφέρῃ τὸν μοχλὸν ὑπεράνω τῶν ἀκινήτων κέντρων, αὐτὸς δὲ ὁ κινητήριος τροχὸς προξενεῖ μεγάλην προστριβὴν ἕνεκα τοῦ μεγάλου του βάρους καὶ ἀπαίτει τὴν ἀναγκαίαν δυνάμιν, ἵνα διατηρῆται τῶσιν βάρους ἐν κινήσει.

« Εἶνε ἀνωφελεὲς νὰ διηγηθῶ λεπτομερῶς τὰς ἐν ἀρχῇ ἀποτυχίας μου. Ὅταν ἤμην εἰκοσι ἑπτὰ ἐτῶν, ἤμην πρῶτος μηχανικός εἰς τὴν ἑταιρείαν Σκέλλκοφ καὶ Σα, μεγάλῃ βυρσοδεψικῆν ἑταιρείαν εἰς τὸ Μπάφφαλοσ, ἐνθα ἐπενόησα σειρὰν βυρσοδεψικῶν μηχανημάτων, ἅτινα εἶνε ἐν χρήσει σήμερον. Τῷ 1882 ἱδρύσα τὴν Χόφφμαν Μηχανικὴν ἑταιρείαν εἰς τὸ Δετρόιτ, ὅτε ἀπέκτησα ἀρκετὰ χρήματα, ὅπως προχωρήσω εἰς τὰς ἐρεῖνας μου πρὸς εὑρεσιν τοῦ μυστικοῦ τῆς περιστροφικῆς μηχανῆς.

« Ἀπέτυχον ἐπανειλημμένως.

« Διὰ νὰ μὴ πολυλογῶ, κατῶρθωσα, κατόπιν καὶ ἄλλης ἐφευρέσεώς μου εἰς τὴν Βόρειον Καρολίαν, νὰ ἀποκτήσω ἀφθονα χρήματα, ὅπως προβῶ εἰς τὰς διὰ τὴν μηχανὴν ἐρεῖνας μου, ἀλλ' ἢ ὡς πανικός ἐπελθοῦσα καταστροφὴ τοῦ 93 μὲ κατισυνέτριψεν. Ἐχασα ἔτη, ὅπως ἀποκτήσω ἀρκετὰ δολλάρια, ὥστε νὰ προχωρήσω εἰς τὰς ἐρεῖνας μου καὶ νὰ κάμω νέους ὑπολογισμούς, ἀλλ' ὅπωςδήποτε τὸ κατῶρθωσα. ἤρχισα νὰ λαμβάνω ἀποτελέσματα.

« Εἰς τὸ κατάστημα τῶν μηχανῶν, ὅπου εἰργαζόμην ἐπὶ τῶν ἐφευρέσεών μου, ἡ νύξ ἐπῆρχετο λίαν ταχέως καὶ μὴ ἔχων φάγη σχεδὸν τίποτε ὄλην τὴν ἡμέραν, ἐστελλόν ἕνα παιδί, ὅπως μοὶ ἀγοράσῃ ὀλίγων λεπτῶν λουκάνικον τῆς Βοωνίας, μῆλα, καὶ διπυρίτην, καὶ μὲ αὐτὸ τὸ γεῦμα εἰργαζόμην ὄλην τὴν νύκτα καὶ ὄλην τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν. Ὅταν οἱ δάκτυλοί μου ἦσαν τόσον ἀναίσθητοι ἀπὸ τὴν ἐξάντλησιν, ὥστε δὲν ἠδύναντο νὰ κρατήσωσι τὸ παραμικρόν, ὁ δὲ νοῦς μου ἦτο τόσον κουρασμένος, ὥστε δὲν ἐγνώριζον τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους συν-

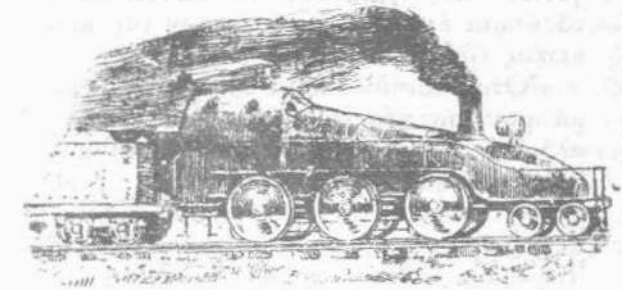

Εἰκ. Β.

- A. Περιστροφικὸς κύλινδρος
- B. Πρώτη τμηματικὴ λεπίς
- C. Λεπίδα
- D. Κύλινδρος
- E. Κοῖλον σπείρομα δεξιόμοτον ἁμῶν
- F. Ἀποκοπαί
- G. Μοχλοὶ τῶν τμηματικῶν λεπίδων.

νάντων, περιεπάτουσαν εἰς τὰς ὁδοὺς ἢ ἐφ' ἀμάξης περιπλοκῶν ὄλην τὴν πόλιν, μέχρις ὅτου εἰκρίνοια σκέψεως μοὶ ἐπανήρχετο.—Τότε ἐπέστρεψον ὅπως ἐργασθῶ

« Ὅταν κατασκεύασα τὴν ἑκτὴν μου μηχανήν, ἠδυνάθην νὰ ἐξασφαλίσω χρηματικὸν τι ποσὸν ἀπὸ μεγάλους κεφαλαιούχους τῆς Νέας Ὑόρκης, καὶ ἔφερα

Εἰκ. Γ. Φορητὸς μηχανή.

τὸ σχέδιόν μου εἰς τὸ κατώφλιον τῆς ἐπιτυχίας, ἀλλ' ὅμως ἀπέτυχε, καὶ τὴν ἐπώλησα. Εἰς τὴν ἐβδόμην ἐπέτυχον αἰσια ἀποτελέσματα, τὴν ἐχρησιμοποίησα ἐπὶ τέσσαρας καὶ ἡμισὺ μῆνας, ἀλλὰ καὶ αὕτη ἀπέτυχε.

« Εἰς τὴν ὄγδοον μηχανὴν μετεχειρήσθη ἐφευρέσιν ἐπινοήθεισαν ὑπὸ ἄλλου ἀνθρώπου καὶ τὴν ἠγόρασα ἀπὸ αὐτόν, ἀλλὰ δὲν καὶ ἦτο αὕτη ἐπιτυχία. Δὲν ἠδυνάμην νὰ τὴν κανονίσω, οὔτε νὰ τὴν συγκρατήσω. Ὅταν εἶδον, ὅτι ἡ ἀρχὴ μου ἦτο ἐσφαλμένη, ἀπληθίσθη, πλέον ἠσθάνθη ἐξασθενουμένης τὰς νοητικὰς μου δυνάμεις καὶ συγκεχυνομένης, ἤρχισα δὲ νὰ μοὶ γεννᾶται ἡ φρίκη «τῆς τοῦ ἐφευρέτου ἀπελπισίας». Εἶχα δώσει τὸ πᾶν, ἐκτὸς τῆς ζωῆς μου ἐπρόκειτο ἄρα νὰ χάσω καὶ τὸν νοῦν μου;

« Μίαν ἡμέραν περιπλοκῶν ἐπὶ τινος ἀμαξίου. Ποῦ, δὲν ἠξέμω, πότε δὲν ἐνθυμοῦμαι, ἀλλὰ μοὶ ἐφάνη ὡσεὶ νὰ περιστρεφῶν τὸ ἐμβόλον ἐντὸς τοῦ κυλίνδρου διὰ τὴν νὰ μὴ περιστρέφω τὸν κύλινδρον ἐξω ἀπὸ τὸ ἐμβόλον;

« Τὸ ἐπέτυχον!

« ἦτο τὸ μυστικόν· τὸ ἐνόησα! Τὸ ἠσθάνθη! Ὁ ἀπνυδυσμέτος νοῦς μου σχεδὸν ἠρνήθη νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἰδέαν ταύτην, καὶ πρὶν ἀναλάβῃ ἐντελῶς ἐσπυλογίσθη, ὅτι ἡ οἰκονομικὴ μου βῆσις εἶχε καταστραφῆ, καὶ ἔπρεπε νὰ ἀρχίσω καθ' ὀλοκλήριαν ἐκ νέου καθ' ὁποιοῦνδ' τρόπον, καὶ διὰ τὴν μηχανὴν καὶ διὰ τὸ οἰκονομικόν μου. Μέχρι τοῦ καιροῦ τούτου ἡ μηχανὴ εἶχε κοστίσῃ πλέον τῶν 150 000 δολ., τὸ μεγαλειότερον μέρος τῶν ὁποίων ἦσαν ἰδικά μου χρήματα.

« Λίαν λυπηρὸν πρᾶγμα κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἦτο, ὅτι ἄνθρωποι διακρινόμε-

νοι ως περίφημοι μηχανικοί, όταν έβλεπον ό,τι έθεωρείτο ως πρότερόν μου κατόρθωμα, τó απεκάλουν θαύμα παράδοξον και μεγάλης επιτυχίας. Έγώ μόνον έγέλων και όσον τó δυνατόν εύγενώς τοίς έδεικνυον τά ελαττώματα, τά όποια έντελώς κατέστρεφον τās πρακτικās εδιότιπτας τής μηχανής.

«Όταν λοιπόν έκαμα τó σχεδιογράφημά μου τής νέας άρχής, δέν υπήρχε πλέον δ' έμέ άμφιβολία ή δισταγμός. Κατεσκευάσα μηχανήν δυνάμεως είκοσι πέντε ίππων κατά τó νέον μου σχέδιον, ήτις ανέπτυσεν είκοσι όκτώ έν ένεργεία Έτρεξα με αύτήν εις τó καταστημά μου,

Εικ. Δ' Αιτόματος προώθησις βαγονίου άνευ άτμομηχ.

οίκονομήσας είκοσι πέντε τοίς εκατόν άτμου, άνευ ούδενός κλονισμού, άλλ' ή τελειοποίησίς μου αύτη δέν περιελάμβανε σχέδιον διά σύνθεσιν και έγκατάστασιν εις μονάδας, και έπρεπε τούτο να κατορθώσω.

«Τώρα έτελείωσε! Εις τó κατάστημά μου έχω μηχανήν δυνάμεως 300 ίππων, ήτις είνε περιστροφική και δά τελεία. Είνε ή μικροτέρα, ή πλέον οίκονομική, και ταχύτερα μηχανή δια τήν δυνάμιν τής έξ όσων ποτέ κατεσκευάσθησαν, και είνε τόσον τελεία ή επιτυχία, ώστε δύναμαι να δημοσιεύσω τó κύριον μυστικόν, τó όποιον τόσον προσεκτικώς έτήρησα επί τόσον χρόνον.

«Όλίγον γνωρίζει ό καθείς τās δυσκολίας, τās όποιās είχαν δια να προφυλάξω τās ένεργείας μου από τού να κλαπώσιν. Οί κατά φαντασίαν κλέπται, περιεφέροντο ως επίτροποι ξένων κυβερνήσεων, μετνημφισμένοι εις έργάτας, δια να άνταγωνισθώσιν έφευρέτας.

«Η όγδόη άρχή τήν όποιαν έχρησιμοποίησα εις τήν κατασκευήν τής δεκάτης και ένδεκάτης μηχανής είνε λίαν άπλή. (Είκ. Β.). Ό άτμός εισάγεται δια κοίλου στελέχους, τó όποιον είνε στάσιμον και έγκεκλεισμένον εις χαλύβδινον χιτώνα έλλειπτικού σχήματος, ούτινος ή μεγίστη διαμετρική διάστασις είνε κλάσμα μείον τής διαμέτρου τού έγκεκλεισμένου χαλύβδινου κυλίνδρου· ούτως, όταν ό κύλινδρος δέν εύρίσκεται έν ένεργεία ύποστηρίζεται επί τής έλλείψεως.

«Τó κοίλον χαλύβδινον στέλεχος δέν εύρίσκεται εις τó κέντρον τού έλλειπτικού χιτώνος άλλ' εις τó γεωμετρικόν κέντρον τού κυλίνδρου, και ή απόστασις από τού κέντρον τού στελέχους έως εις τήν κατ' όρθάς γωνίας διχοτόμησιν τής γραμμής τής περιφερείας τής έκτάσεως, τής έλλείψεως, ίσοῦται πρός τήν ακτίνα τής κυλινδρικής κοιλότητος, ούτως ώστε ή έλλειψις πρός τó μέρος τής έκτάσεως εύρίσκεται εις ζωνράν έπαφήν μετά τού κυλίνδρου, και επί τού άλλου μέρους ύπάρχει χώρος έντός τού όποιου εισχωρεί ή πρώτη τμηματική λεπίς ήτις είνε συννηροσμένη εις κάλυμμα έντός τού κυλίνδρου και όδηγείται υπό μοχλού. Άπέναντι τής διαμέτρου είνε διπλή λεπίς άλλ' ή έκτασις τής έλλείψεως τήν ώθει πρός τά όπίσω έντός τού καλύμματός της.

«Η έλλειψις είνε πρακτικώς ή άτμοδόχη. Ο άτμός εισάγεται κατά τó άκρον τού κοίλου στελέχους έντός τής έλλείψεως, και δια τινος ανοίγματος έντός τού μέρους τού θαλάμου, επί τής καμπύλης προσόψεως τής τετυμημένης λεπίδος. Ό άτμός εξαπλοῦται επί τριών σημείων άντιστάσεως, επί τής έξωτερικής επιφανείας τής έλλείψεως, τής έσωτερικής επιφανείας τού κυλίνδρου και τής κομπύλης επιφανείας τής λεπίδος. Η λεπίς ύποχωρεί πρός τής πίεσεως και ώθει τόν κύλινδρον επιφέρουσα τήν περιστροφήν.

«Τώρα ή πρώτη τμηματική λεπίς, πλησιάζουσα τήν μεγαλειτέραν έκτασιν τής έλλείψεως, ώθειται όπίσω έντός τού καλύμματός της, και ή δευτέρα τμηματική λεπίς, απαλλοσομένη τής πίεσεως τής μεγαλειτέρας έκτάσεως τής έλλείψεως, έξέρχεται τού καλύμματός της και όταν προωσθή, άτμός εκ νέου έξέρχεται από τó μέρος τής έλλείψεως και εισέρχεται εις τόν νεωστή σχηματισθέντα θάλαμον, τής πρώτης τμηματικής λεπίδος

τώρα ένεργούσης ως στήριγμα, και ώθειται πρός τά εμπρός, μέχρις οῦ ή πρώτη λεπίς έξέλθη εκ νέου, και ούτω καθ' έξής.

«Ό άτμός εισάγεται μόνον κατά τήν διάρκειαν δύο χωριστών έκτων τής περιστροφής, και ή δύναμις συγκεντροῦται εις έφεύρεσιν, ήτις είνε πρός τούτοις ιδική μου έπινόησις και ής τόν σκοπόν και τήν ένεργειαν μόνον πρέπει να περιγράψωμεν. Ουδεμία έλευθέρας καταναλώσεως άτμου μηχανή είνε οικονομική. Τó πρός εκκένωσιν μέρος τής μηχανής μου είνε διαρκώς άνοικτόν εις τήν άτμοσφαιραν εις άπλουν τύπον.

«Εις σύνθετον τύπον δύναμαι να επιτύχω άποτελέσματα, άτινα είνε πλέον θαυμαστά εις τόν μηχανικόν ή μηχανή καθ' έαυτήν θα είνε εις τó κοινόν.

«Μία μηχανή πρέπει να τρέχη συμφώνως πρός τήν έργασίαν, ήν έχει να κάμη. Δύναμαι αυτομάτως να διευθύνω τήν μηχανήν μου, ούτως ώστε, εάν αύτη κάμη μίαν περισσοτέραν τού ώρισμένου αριθμού περιστροφών τó λεπτόν, ό άτμός θα κοπή μέχρις οῦ ή μηχανή άποκτήσῃ τó τακτικόν της βήμα. Υπάρχουσιν όλίγα επαναληπτικά μηχανά, αίτινες δύναται να κάμωσι τó αυτό, άλλά δέν ύπάρχει ουδεμία, ήτις δια τής ίδιας έφευρέσεως να κατορθώνη, ώστε μηχανή υπερβαίνουσα πιστικόν προστριβήν δυνάμεως 109 ίππων να τήν ελαττώσῃ σχεδόν εις τήν στιγμίν, εις μίαν και ήμισίαν ή όλιγώτερον δύναμιν ίππου. Η περιστροφική μου όμως μηχανή τó κατορθώνει. Επαναληπτική μάλιστα μηχανή, ήτις θα έκαμνε τούτο, θα επευφημείτο υπό παντός μηχανικού, ως θαυμασία έφεύρεσις.

«Η δύναμις αύτη, ή κίνησις αύτη και ή έλλειψις οίουδήποτε κλονισμού, μοι έπιτρέπουσι να συνδέω έμμέσως. Ό άξων τών προωθητικών τροχών σιδηροδρόμου τύπου τής μηχανής μου θα είνε μέρος αυτού τού κυλίνδρου, και τó μόνον όριον τής ταχύτητος είνε ή κεντροβύξ άντίστασις τού χάλυθος εκ τού όποιου είνε κατεσκευασμένα τά περιστρεφόμενα μέρη, ή ή επιδεκτική έκτάσεως ταχύτης τού άτμου.

«Δύο χιλιάδες περιστροφαι τó λεπτόν είνε ή ταχύτης με τήν όποιαν έτρεξα με τήν μηχανήν μου, επί μακρά διαστάματα χρόνου. Υπολογίσατε τούτο με 48 δακτύλων κινητόν τροχόν. Τοιοῦτος τροχός θα διανύη, άψηφών πᾶσαν άντίστα-

σιν, 25.000 πόδας τó λεπτόν, ή διαιρούντες εις 5,280 πόδας τó μίλιον, 4 μίλια τó λεπτόν, ή 240 μίλια τήν ώραν.

«Ό κ. Κορνήλιος Βάντερμπιλτ, από τόν όποιον δέν ύπάρχει πλέον προοδευτικός και όξυδερκής μηχανικός εις τόν κόσμον, έδειξε μέγα ενδιαφέρον δια τó έργον μου επί τινα έτη. Ημέραν τινα τῶ είπον, ότι ήλπίζον να κατασκευάσω μηχανήν, ήτις θα έφθανεν από τής Νέας Υόρκης εις τó Μπάφφαλου εις δύο ώρας και ήμισίαν καθ' έκάστην ήμέραν τού έτους. Μέγας μηχανικός επί τών οικοδομῶν εύρίσκετο μεθ' ήμῶν, και κα-

Εικ. Ε' Πολεμικόν αυτοκίνητον.

θώς έγώ είπον τούτο, ό μηχανικός έκαμε βήματά τινα πρός τά όπίσω, ως εάν ένόμιζεν, ότι ήθελον λάβει σφυρίον δια να τού πετάξω τά μυαλά, καθως πάς φρενοβλαβής θα έθεωρείτο, ότι θα τó έκαμνε. Ό κ. Βάντερμπιλτ μόνον έμειδίασε με τόν άλλον άνθρωπον, και είπε σοβαρώς: «Εάν ή μηχανή σας κατορθώσῃ, ό,τι νομίζω ότι πρέπει να κατορθώσῃ, θα είνε ή μόνη εις τόν κόσμον μηχανή έν χρήσει εις τά άτμόπλοια και τούς σιδηροδρόμους.

«Ίσως σφάλλω, σκεπτόμενος τās μεταβολάς, τās όποιās ή μηχανή μου θα επιφέρῃ εις τας ύποθέσεις τού κόσμου. Δέν με εύχαριστεί πολύ τούτο. Πιστεύω όμως ότι πάς άνθρωπος έχει ώρισμένον σκοπόν, τόν όποιον τῶ έδωκεν ό Δημιουργός, διατί λοιπόν έγώ να επιδιώκω εύχαρι-

Κοτταράς
20 Δεκεμβρίου 1877
Εικ. Α' Θεωρηματικόν
Αθήνα 1924
Καταγραφή κατονή 19-12-1944
Αναμνηστική 5 Ιανουαρίου 1945

στίας, ἀφοῦ ἐχρησιμοποίησα τὰ προτερήματα τῆς διανοίας μου. ἄτινα ἡ φύσις μοι ἐδώρησε καὶ ἐτελείωσα τὸ ἔργον μου.

« Δὲν ὑπάρχει ἐπαναληπτικὴ μηχανή, ἥτις ἠδυνήθη νὰ ἐλαττώσῃ τὴν πιεστικὴν προστριβὴν περισσότερο ἐκτὸς τῆς μηχανῆς Ρίαν. Ἡ πιεστικὴ προστριβὴ τῆς εἶνε ἐπὶ τοῖς ἑκατόν. Εἰς τὴν δυνάμει 300 ἵππων ἡ πίεσις εἶνε ἐν τοῖς ἑκατόν.

« Ἡ μηχανή μου δύναται ταχέως νὰ συνδεθῇ μὲ δυναμικὴν καὶ ἡ πραγματικὴ ἀξία τοῦ δυναμικοῦ νὰ ἐλαττωθῇ πεντήκοντα τοῖς ἑκατόν.

« Δύναμαι νὰ παραγάγω δύναμιν ἵππων μὲ κατανάλωσιν μὴ ὑπερβαίνουσαν εἰκοσι λίτρας ἀτμοῦ δι' ἑκατὴν δύναμιν ἵππων, εἰς μηχανὰς ἀπὸ δύο ἕως δέκα ἵππων, καὶ δύναμαι νὰ ἐπιτιγχάνω καλύτερον μὲ πᾶσαν προστιθεμένην δύναμιν.

Ἡ κατασκευὴ εἰς μονάδας εἶνε ἐντελῶς εὐκόλος. Ὁ ἀτμὸς εἶνε καύσιμος ὕλη οὕτως, ὥστε οἰκονομία εἰκοσι πέντε τοῖς ἑκατόν ἐπέρχεται εἰς τὴν δαπάνην τῆς καυσίμου ὕλης καὶ εἰς τὸν χῶρον διατοῦς ἀνθρώπου.

« Τώρα λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὴν ταχύτητα, τὴν ἔλλειψιν κλονισμοῦ, τὴν ἀπ' εὐθείας σύνδεσιν καὶ σύμπηξιν, ἃς ἴδωμεν ὁποίας μεταβολὰς θὰ ἔκαμνεν εἰς τὴν μεγάλην ἐφαρμογὴν τῆς δυνάμεως.

« Εἰς τὴν ἐν τοῖς σιδηροδρομοῖς χρῆσιν τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος δύναται νὰ καταδιδασθῇ κατὰ ἐν καὶ ἡμῖς καὶ ἡ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ὀνειροποληθεῖσα προώθησις μόνου βαγονίου ἐπετεύχθη. Εἰς μίαν ἐκ τῶν συναρμοσθῆσεν βαγονίων καὶ μηχανῶν διὰ τὴν μόνην τοῦ βαγονίου προσώθησιν, ἡ στέγη θὰ εἶχε σχῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ πρὸς τὰ ἄνω διὰ νὰ χρησιμοποιῆ τὴν πίεσιν τοῦ ἀέρος εἰς τὸ νὰ κρατῇ τὸ βαγόνιον πλέον στερεῶς ἐπὶ τῶν σιδηρῶν γραμμῶν. (Εἶκ. Δ'). Μηχανὴ φορτηγὸς θὰ εἶχε μᾶλλον τὸ σχῆμα ἐνὸς ἐκ τῶν μακρῶν, χαμηλῶν, αὐτοκινήτων ἀμαξῶν, μὲ κωνοειδῆ λέβητα, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὀλοίου θὰ ἦτο κινητὸν φῶς. (ὄρα εἶκ. Γ').

« Ταξειδίων μὲ ταχύτητα ἑκατόν μιλίων τὴν ὥραν θὰ ἦτο τὸσον ἀσφαλὲς καὶ εὐκατόρθωτον, ὡς σύνθητες ταξειδίων σήμερον μὲ ταχύτητα τεσσαράκοντα μιλίων.

Εἰς τὴν ἐν τοῖς ἀτμοπλοίοις χρῆσιν τελεία περιστροφὴ ἐπέρχεται. Ἡ νέα κατασκευὴ συντελεῖ εἰς μεγάλην οἰκονομίαν χῶρου εἰς τὸ δωματίον τοῦ λέβητος καὶ εἰς τὸ τῆς μηχανῆς. Ἀτμοπλοῖον ἐφωδιασμένον μὲ τὰς μηχανὰς μου, θὰ διέλθῃ

τὸν Ἀτλαντικὸν εἰς διάστημα ὀλίγον περισσότερο τῶν δύο ἡμερῶν.

« Ἰὸ πρὸς παραγωγὴν τῆς δυνάμεως ἐξοδὸν θὰ ἐλαττωθῇ τεσσαράκοντα τοῖς ἑκατόν. Τὰ ἠλεκτρικὰ ρεύματα θὰ εὐθηνῶσι κατὰ πενήκοντα τοῖς ἑκατόν. Θὰ ὑπάρξῃ μεγάλη οἰκονομία καταναλώσεως διὰ ταχύτητα πρὸς τοῦτοισ δὲ ὑπάρχουσι δωδεκάδες ἄλλων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναφέρω.

« Εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν αὐτοκινήτων εἰκοσάδες προβλημάτων λύονται. Ἐμμεσοὶ σύνδεσις, τελεία δύναμις, εὐκολία νὰ τρέξῃ τις μὲ μεγάλην ταχύτητα καὶ ἐλαττώσει τοῦ ἐξόδου τῆς κατασκευῆς, ἰδοὺ τὰ μᾶλλον ἐνδιαφέροντα ζητήματα. Ὡς πρὸς τὴν ταχύτητα, δύναμαι ἀπλῶς νὰ εἶπω, ὅτι αὐτοκίνητον μὲ τὴν μηχανήν μου ἐν αὐτῷ, δύναται νὰ τρέξῃ τόσον ταχέως ὥσον οἰοσδήποτε ζῶν ἄνθρωπος θὰ τολμήσῃ νὰ τοῦ ἀξάνῃ τὸν ἀτμὸν.

« Ἡ ἐξίμωσις μου αὕτη θὰ διπλασιάσῃ τὴν ταχύτητα τῶν πολεμικῶν πλοίων, θὰ ἐλαττώσῃ κατὰ τὰ δύο τρίτα τὸν κίνδυνον τῶν μηχανῶν καὶ θὰ προσθέσῃ δέκα ἢ πλέον τοῖς ἑκατόν εἰς τὴν ἀκρίβειαν τῶν πυροβόλων ἐν τρικυμῇ καὶ νὰ μεταβάλλῃ τὰ σημερινὰ συστήματα τῆς κινητοποιήσεως τῶν πλοίων.

Ὁ Ναύαρχος Μελβίλλ ἐσχάτως ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῆς περιστροφικῆς μου μηχανῆς. Τὸ Ἀμερικανικὸν Ναυτικὸν εἶνε ἔτοιμον νὰ δοκιμάσῃ θαλάσσιον τύπον τῆς μηχανῆς μου. εὐθὺς ἤμα τὸν ἔτοιμάσω. Ἡ Ρωσικὴ Κυβέρνησις κρατεῖ ἐδῶ τοὺς αξιωματικούς τῆς, μέχρις οὗ ἀποφασίσῃ, ἐάν ἱκανοποιῆται νὰ μοιράσῃ μὲ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τὸ προνόμιον τῆς διαχειρίσεως τῆς μηχανῆς. Ὅλαι αἱ μεγάλαι σιδηροδρομικαὶ γραμμαὶ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν γνωρίζουσι τί ἔκαμον καὶ τί κάμνω.

« Μόλις ταύτην τὴν προῖαν ἔλαβον ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν μέγαν Ἀγγλον μηχανικόν, Σίρ Μόρτον Φριούεν, ὅστις λέγει ὅτι οἱ ἄνθρωποι του ἐξεφράσθησαν λίαν εὐνοϊκῶς ὑπὲρ τῆς μηχανῆς μου καὶ θὰ ἐπισκεφθῇ τὰ ἐργαστήριά μου τὸν χειμῶνα τοῦτον. Καὶ τώρα, ὅπου ἐφθάσα τὸ τέρμα τοῦ βίου μου, διὰ νὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, μόνη ἡ ἰδέα ὅτι δὲν θὰ ἔχω πολλὰν ἐργασίαν πρὸ ἐμοῦ εἶνε λυπηρόν, καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ ἀναλάβω κατὰ τι ἄλλο, τὸ ὁποῖον νὰ μοι δώσῃ ὁμοίον ἀγῶνα.

(Καὶ τὸ Ἀγγλικόν)

Ἠλίας Σαλταφέρας

Ἡ ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΓΕΝΕΣΙΣ

ΚΑΙ ΤΟ ΡΑΔΙΟΝ

Ἡ θεωρία τῆς αὐτομάτου γενέσεως — Εἰσηγηται καὶ ὁπαδοὶ ταύτης. — Ὁ Παστέρ καὶ ἡ καταπολέμησις τῆς θεωρίας. — Τὸ πείραμα τοῦ Βούρκε. — Μία συνδιάλεξις. — Σχέσις θρησκείας καὶ ἐπιστήμης.

*

Ἡ ἰδέα τοῦ δυνατοῦ τῆς αὐτομάτου γενέσεως ἀνεφύει πρὸ πεντηκοντάδος περίπου ἐνιαυτῶν, ἐξεγείρασα πολὺ θόρυβον καὶ εὐρυτάτας συζητήσεις ἐν ταῖς Ἀκαδημαίαις τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῆς Ἰατρικῆς, προπάντων δὲ ἐν τῷ τύπῳ καὶ τῷ κοινῷ. Ἀληθῶς δ' ἠξίετόσους πατάγου καὶ προσοχῆς ἢ ὡς θετικῆς ὑπὸ τῶν ὁπαδῶν τῆς φερομένην νέα θεωρία, διότι κατέρριπτε τὴν «ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δημιουργίαν τοῦ ἀνθρώπου».

Ἡ θεωρία αὕτη δὲν ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων φιλοσόφων, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι ὄχι μόνον ζῶα ἀπλουστάτης κατασκευῆς, ἀλλὰ καὶ πολυσύνθετα δύναται αὐτομάτως νὰ παραχθῶσι, ἐτῶν ζῶων τὰ μὲν ἀπὸ ζῶων γίνεται κατὰ συγγένειαν τῆς μορφῆς, τὰ δ' αὐτόματα καὶ οὐκ ἀπὸ συγγενῶν καὶ τούτων τὰ μὲν ἐκ γῆς σηπομένης καὶ φυτῶν, ὡς περ πολλὰ συμβαίνει τῶν ἐντόμων, τὰ δ' ἐν τοῖς ζῴοις αὐτοῖς ἐκ τῶν ἐν τοῖς μορίοις περιττωμάτων.

Οἱ Δαρβινισταί, δηλαδή οἱ παραδεχόμενοι ὅτι ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος προήλθεν ἐκ τῆς ἐξελιξέως ἀπλοῦ κυψελώματος, ἐκκολαφθέντος ὑπὸ τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας καὶ δόντος γένεσιν εἰς μικροβίον, ἦτοι κατώτερόν τι ὄν, ὅπερ αὐτὸ τοῦτο τροποποιηθὲν ὑπὸ τὴν ἐπενέργειαν τῆς κοινωνίας, ἐγέννησεν ὄντα ἐπὶ μᾶλλον ὀργανώματα καὶ τελειοποιούμενα, οἱ ἀρνούμενοι οὕτω τὸ ἔργον τῆς θείας δημιουργίας, αὐτοὶ ὑπῆρξαν πρῶτοι ὁπαδοὶ τῆς νέας θεωρίας τῆς «αὐτομάτου γενέσεως». Οἱ δὲ μᾶλλον διάσημοι καὶ σοφοὶ ἐπιστήμονες, οἱ ὑποστηρίξαντες ταύτην καὶ εἰς τὴν τὰς σοφὰς ἐρεῦνας καὶ μελέτας δὲν πρέπει ἐπιπολαίως νὰ στρέψωμεν τὰ νῦτα, εἶνε οἱ κ. κ. Pouchet, Musset Fremy καὶ ὁ πρὸ δεκαετίας θανὼν δόκτωρ Peteur. Ἐπίσης καὶ πολλοὶ ἄγγλοι σοφοὶ ὑποστήριζον τὴν θεωρίαν ταύτην παρουσιάζοντες πειράματα τοῦ εἶδους τοῦτου.

Καθ' ὅλης λοιπὸν τῆς στρατείας τῶν κενωτόμων τούτων σοφῶν ἐξηγέρθη ὁ Παστέρ,

ὅστις ἐκηρύχθη κατὰ τοῦ δυνατοῦ τῶν αὐτομάτων γενέσεως, περιωρίζομενος ν' ἀποδεικνύῃ ὅτι τὰ ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων του πειράματα δὲν εἶναι ἐπιτυχῆ καὶ ἀποτελεσματικά.

Ἀπεδείκνυεν, ὅτι ἅπαντα τὰ προγενόμενα πειράματα κακῶς ἐγένοντο, ὅτι συνέδησαν σφάλματα ἐπὶ τῶν προφυλάξεων, πλάναι ἐπὶ τῶν συμπερασμάτων, ὅτι ὑπῆρξαν ἐλλαττωματικαὶ αἱ συνθήκαι, καταλήγων, ὅτι τὰ πειράματα τῶν ὁπαδῶν τῆς αὐτομάτου γενέσεως, ἐκτελούμενα ὑπὸ τελείας συνθήκας καὶ ὑπὸ πάσας τὰς ἀπαιτούμενας προφυλάξεις, οὐδεμίαν ζωὴν ἠδύναντο νὰ παρέξωσιν ἐν τῇ ὕλῃ. Προφανὲς μόνον ἦτο ὅτι ἡ ἐν εὐνοϊκαῖς περιστάσειν παρουσία μικροβίων τινῶν ὤφειλε νὰ δώσῃ γένεσιν εἰς νέα γένη, οὕτως δὲ ὁ Παστέρ βραδύτερον ἐφήρμωσε τοὺς καλουμένους βρασμούς καλλιέργειας, πρὸς διατήρησιν μικροβίων τινῶν.

Ἐδεῖ λοιπὸν νὰ πεισθῶμεν ταῖς ἀνατρεπτικαῖς ἀποδείξεις τοῦ ὑπόμονος καὶ μεγαλοφυοῦς σοφοῦ, ἀλλ' ἰδοὺ, ὅτι ἐπαναφέρει εἰς τὸ ἔδαφος τῆς συζητήσεως πάλιν τὴν θεωρίαν ταύτην ὁ ἄγγλος Βούρκε, διατεινόμενος ὅτι εὖρε, χάρις τῷ ραδίῳ, τὴν ἀπέδειξιν τοῦ δυνατοῦ τῆς αὐτομάτου γενέσεως.

Οὗτος ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ Καβενδισχ ἐξέθεσε ζελατίναν ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν τοῦ τοῦ ραδίου καὶ βεβαίως, ὅτι οὕτω ἐγεννήθησαν ὀργανικὰ κυψελώματα.

*

Ὁ «Γαλάτης» τῶν Παρισίων, κατόπιν τοῦ γεννηθέντος θορύβου, ἐκ τῆς δημοσιεύσεως τῶν πειραμάτων τοῦ Βούρκε, ἀπέστειλεν ἕνα συντάκτην του, ἵνα ζητήσῃ τὴν γνώμην τοῦ δόκτορος Βράνλυ.

Ἡ ἐκλογή ἦτο λίαν ἐπιτυχῆς, καθόσον ὁ δόκτωρ Βράνλυ, ὁ ἐφευρέτης τοῦ ἀνευ σύρματος τηλεγράφου καὶ καθηγητῆς ἐν τῷ Καθολικῷ Ἰνστιτούτῳ ὡς ἐπιστημονικῆ προσωπικότης δύναται καλῶς νὰ δώσῃ τὴν γνώμην του ἐπὶ τῆς ἐπιστημονικῆς ἀξίας τῶν πειραμάτων Βούρκε, συγχρόνως δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ δυσκόλου συμβιβασμοῦ θρησκείας καὶ ἐπιστήμης.

Ἀπεκαλέσαμεν ἀνωτέρω τὸν κ. Βράνλυ ἐφευρέτην τοῦ ἀνευ σύρματος τηλεγράφου. Ὁφείλομεν ἴσως ἐξηγήσιν τινα, γνωστοῦ ὄντως ὅτι ὁ Μαρκόνι φέρεται ὡς τοιοῦτος, πρὸ πάντων ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν. Τὸ πρᾶγμα ἔχει οὕτω: Ὁ Herz ἀνεκάλυψε τὰ ἠλεκτρικὰ κύματα, ὁ δόκτωρ Βράνλυ ἀνεκάλυψε τὴν δύναμιν καὶ χρησιμότητα τούτων, ἐφευρὼν τὸ ἀληθῶς σπουδαῖον μέσον τῆς συλλογῆς τούτων ἐξ ἀποστάσεως, διὰ τῶν σιδήρου ριζιμάτων. Τέλος δ' ὁ Μαρκόνι ἐσχάτως ἐ-

φήρμωσε τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ Βράνλυ, δηλοδὴ ἐφεύρε τὴν συσκευήν.

Ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ «Γαλάτου» εὔρε τὸν δόκτορα Βράνλυ ἐντὸς τῆς αἰθούσης τῶν συμβουλίων, περιστοιχιζόμενον ὑπὸ τῶν ἠλεκτρικῶν συσκευῶν, τῶν διὰ τὴν θεραπευτικὴν προσωρισμένων.

Ἐξηγηθέντος τοῦ σκοποῦ τῆς ἐπισκέψεως ὁ σοφὸς ἐπιστῆμων εἶπε :

— Καὶ ἐν πρώτοις τὸ μεμνημένον τοῦτο πείραμα τοῦ Βούρκε οὐδὲν λέγει, διότι πᾶν πείραμα θεόν ἐπισταμένως νὰ ἐξελεγχθῆ· ὥστε ἄς περιμένωμεν καὶ τὸν ἐλεγχον τοῦ φημισθέντος πειράματος. Πρὸ πάντων δὲ δύναται τοῦτο νὰ γίνῃ ἐν τῷ Ἰνστιτούτῳ Παστέρ μὲ ὄλας τὰς ὀφειλομένας προφυλάξεις καὶ ὄρους. ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ διασημοῦ δόκτορος Ρουκ καὶ Μέτχνικωφ.

— Ἀλλὰ ἡ ζελατίνη δὲν εἶνε ὀργανικὴ οὐσία :

— Πράγματι προέρχεται ἐξ ὀργανικῶν ὑποστάσεων καὶ εἶνε οὐσιωδῶς ζυμώσιμος, ἀλλ' ὑπὸ τὰς ἀναγκαίας περιστάσεις εἶνε ἀπολύτως ἀμορφος καὶ δὲν ὀφείλει νὰ περιέχῃ κυψελώματα ὀργανικά. Ἐδῶ ἐγκείται τὸ ζήτημα. Ἐὰν ἡ ζελατίνη προετοιμασθῆ ὑπὸ τοῦ καταλλήλου ὄρους καὶ προφυλάξεως καὶ ὑποβληθεῖσα, πάντοτε ὑπὸ τὰς ἰδίας περιστάσεις, εἰς τὴν ἐπενέργειαν τοῦ ραδίου, θέλει δώσει τὸ φημισθὲν ἀποτέλεσμα ἐπανηλημμένως, τότε δὲν εἶνε δυνατόν ν' ἀρνούμεθα τὴν αὐτόματον γένεσιν, διότι θέλει εἶσθαι γεγονὸς πλέον καὶ οὐχὶ ὑπόθεσις ἀπλή.

— Ἀλλὰ πῶς θὰ συμφορῶμεν τὴν θείαν δημιουργίαν μετὰ τῆς αὐτομάτου :

— Ἄλλ' ἐπειδὴ θέλομεν εὖρη αὐτομάτου γένεσις ἐν τῷ φυτικῷ ἢ ζωικῷ βασιλείῳ, δὲν ἔπεται, ὅτι πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι δύναται τὸ γεννηθὲν οὕτω μικροβίον διὰ τῆς ἐξελίξεως νὰ γίνῃ ἄνθρωπος! Δηλοδὴ μετὰ τὴν σαφῆ ἀπόδειξιν τοῦ δυνατοῦ τῆς αὐτομάτου γένεσεως εἶνε ἀναγκαῖα καὶ ἄλλη ἀπόδειξις, τοῦ δυνατοῦ τῆς ἐξελίξεως τῶν μικροβίων. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε μικροβίον εἰδικοῦ εἶδους καὶ ὀρισμένου ἀτόμου· ἐκ τοῦ κυψελώματος μέχρι τούτου ὑπάρχει λίαν μακρὰ ὁδός, περὶ ἧς οὐδὲν γινώσκωμεν, ἀγνοοῦντες τὰ τῆς ἀνθρωπίνης πλάσεως. Ἡ Βίβλος λέγει, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέλασε τὸν ἄνθρωπον ἐκ πηλοῦ γῆς, ἀλλὰ δὲν ἀναφέρει διὰ τίνων μέσων μετεχειρίσθη τοῦτον· ἡ δὲ ἐκκλησία ποτὲ δὲν ἔσχε τὴν πρόθεσιν νὰ ἐξεγερθῆ κατὰ τῶν συμπερασμάτων τῆς ἐπιστήμης. Ἀμφισβητεῖ μὲν τὰς ἀποδείξεις αὐτάς καὶ «a priori» τὰς πιστεύει ἐναντίας πρὸς τὰ κείμενα τῶν ἁγίων Γραφῶν, ἀλλὰ δὲν

ἀρνεῖται τὰ ἐπιστημονικὰ πράγματα. ὡς ἐπὶ παραδείγματι τὴν ἐπὶ τῆς ὀργανικῆς οὐσίας ἐπενέργειαν τοῦ ἡλίου.

Ἄν λοιπὸν νῦν ἀνεκάλυψαν, ὅτι διὰ τοῦ ραδίου ἐπιτυγχάνεται ἡ αὐτόματος γένεσις, τοῦτο θέλει εἶσθαι νέα τις ἀρχή, ἐφ' ἧς θὰ δυνηθῶσι νὰ πῆξωσι νέας θεωρίας ἀλλὰ αἱ θεωρεῖται αὐταὶ δὲν θὰ εἶνε ἀκόμη ἢ ὑποθέσεις, μέχρις ὅτου ἀποδειχθῆ ἡ ἀλήθεια καὶ πραγματικότης αὐτῶν δι' ἀναμφισβητήτων γεγονότων καὶ ἀποτελεσμάτων.

Καὶ ἕως οὗ παρουσιάσωσιν ἡμῖν τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα, ἐπιτρέπεται νομιζόμεν, ν' ἀμφισβῆλωμεν περὶ αὐτῶν. Μάλιστα εἶνε ἀναγκαιοτάτων τοῦτο, ἐπιδραβεύστεροι δὲ εἶνε αἱ πρόωροι διαφημίσεις καὶ καταφάσεις. Κάλλιστον τὸ ἐρευνᾶν! Ἐπίσης κάλλιστον τὸ νὰ μὴ ἀρνούμεθα οὐδὲν, ἀλλὰ κάλλιστον ἐπίσης καὶ τὸ νὰ φυλλασώμεθα ἀπὸ τὰς πρόωρους καταφάσεις.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

Αἱ περιστάσεις γνωρίζουσιν ἡμᾶς εἰς τοὺς ἄλλους ἔτι δὲ μᾶλλον εἰς ἡμᾶς αὐτούς.

Λαροσφοικῶ.

Τὸ λογικὸν δὲν πρέπει νὰ ρυθμίζῃ ἀλλὰ νὰ συμπληρῆ τὴν ἀρετὴν.

Βοσβενάργκ.

Εἰς τὰ ζητήματα τῆς συνευθέσεως αἱ πρῶται σκέψεις εἶναι αἱ ἄρισται. Εἰς τὰ ζητήματα τῆς συνέσεως αἱ τελευταῖαι εἶναι αἱ ἄρισται.

Ἡ ἀκολασία συντελεῖ πολὺ μᾶλλον εἰς καταστροφὴν ἢ εἰς πολυπλασιασμὸν τῶν ἀνθρώπων.

Κιριλιανῶ.

Ἀπὸ τῶν φιλογενῶν πλεονασμῶν καὶ τῶν σπουδαίων τῶν ταχέων ἐνωσιν κρέμαται τῆς ὁμογενοῦς κοινωνίας καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ σωτηρία.

Ἀδαμαντίου Κοραῖ.

Οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων ἔχουσι κεκρυμμένας ιδιότητας, τῶν ὁποίων τὴν ἀνακάλυψιν ἡ τύχη προκαλεῖ.

Λαροσφοικῶ.

Ὁ χαρακτηρ τοῦ κινήλου πνεύματος εἶναι νὰ ἐκδηλοῦται θανάτῳ τῆς λογικῆς.

Βοσβενάργκ.

Ἡ γυνὴ πρέπει νὰ ἐνδύηται καὶ νὰ κομμῶται μὲ ἀπλότητα ὅταν εἶναι εὐσεβὴς, ἵνα ἀναδεικνύηται μᾶλλον χριστιανὴ, ὡς καὶ ὅταν εἶναι δυσσεβὴς, ἵνα ὀλιγότερον καταφθαῖται ἢ δυσμερῆς τῆς.

Κας Νίκκωφ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

ΤΙ ΕΣΤΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

ΥΠΟ

ΔΙΟΜ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ. τεύχους)

Κίνησις βαρέων σωμάτων δι' ἐλαφροῦς ἐπαφῆς τῶν χειρῶν ἀνευ μυϊκῆς ἐνεργείας.

Ἐξακολουθῶν ὁ Crookes τὴν περιγραφὴν τῶν μηχανικῶν φαινομένων τοῦ πνευματισμοῦ γράφει τὰ ἑξῆς.

« Ἡ κατηγορία αὕτη (κίνησις βαρέων σωμάτων δι' ἀπλῆς ἐπαφῆς) ἀποτελεῖ τὴν ἀπλουστάτην μορφήν τῶν φαινομένων, τὰ ὅποια παρετήρησα. Αὕτη ποικίλλει ἀπὸ τοῦ ἀπλοῦ κλονισμοῦ ἢ σεισμοῦ θαλάμου τινὸς μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ περιεχομένων, μέχρι τῆς πραγματικῆς ὑπὲρ τὸ ἔδαφος ἀνυψώσεως βαρέων σωμάτων, ὅταν ἡ χεὶρ κεῖται ἀπλῶς ὑπεράνω αὐτῶν. Τῶν κινήσεων τούτων καθὼς καὶ τῶν ὁμοίως φύσεως φαινομένων προηγείται γενικῶς ψύξις τοῦ ἐν θαλάμῳ ἀέρος καὶ κίνησις αὐτοῦ ἥτις ἐνίοτε καθίσταται σαφῶς αἰσθητὴ ὡς ἐλαφρὸς ἀνεμος, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ ὁποῖου πολλάκις εἶδον ἀνυψούμενα φύλλα χάρτου. Εἰς ἄλλας περιστάσεις, ὡν τὰ καθ' ἕκαστα θὰ ἀναφέρω βραδύτερον, δὲν παρετήρησα οὐδεμίαν κίνησιν τοῦ ἀέρος, ἀλλ' ἡ ψύξις αὐτοῦ, ἐγένετο τοιαύτη ὥστε δὲν δύναμαι νὰ τὴν συγκρίνω ἢ πρὸς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται τις, ὅταν ἔχη τὴν χεῖρα αὐτοῦ εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ πεπηγὸτος ὑδροσφύρου».

Φαινόμενα κρούσεων καὶ ἄλλων ὁμοίως φύσεως ἤχων.

«Οἱ ἤχοι οὗτοι εἶναι ἰδιαζούσης φύσεως καὶ δύσκολον νὰ περιγραφῶσι. Πλειστάκις ἤκουσα κατὰ τὰ πειράματά μου λίαν περιέρχους ἤχους, παραγομένους ἐπὶ λεπτοῦργῶν ἀντικειμένων ὁμοιάζοντας πρὸς ἐκείνους, οὓς παράγει ἡ ἐπ' αὐτῶν ἐπιτριβὴ τῆς ἀκίδος μίας περονίδος· ἄλλοτε σειρὰν ταχέως ἀλλήλους διαδεχομένων ἤχων, παρεμφερῶν πρὸς τοὺς παραγομένους ὑπὸ μηχανήματος παράγοντος ρεύματος ἐξ ἐπαγωγῆς· ἄλλοτε κριγμοὺς παρεμφερεῖς πρὸς τοὺς παραγομένους διὰ ψήκτρας, ἐπιτριβομένης ταχέως καὶ ἰσχυρῶς ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ἢ πρὸς τοὺς ἐκ τῆς ἀποξέσεως ἀντικειμένου τινὸς, καὶ ἄλλοτε κελαρυσμοὺς ὁμοίους πρὸς τοὺς τῶν πτηνῶν.

«Οἱ κρότοι οὗτοι τοὺς ὁποίους ἀντελήφθην ἐπὶ παρουσίᾳ πάντων σχεδὸν τῶν μεσαζόντων, εἶχον ἰδιάζοντα ἐκάστοτε χαρακτῆρα παραλλάσσοντα κατὰ τὸ μεσάζον πρόσωπον. Μετὰ τοῦ μεσαζόντος M. Home ἦσαν πεικλιώτεροι, ἀλλὰ δι' οὐδενὸς ἄλλου μεσαζόντος προσώπου παρήγοντο τόσο ἰσχυροὶ καὶ κανονικοί, ὅσον διὰ τῆς δεσποινίδος Kate Fox. Ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ἔσχον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ παρατηρῶ ἀναρίθμητα τοιαῦτα φαινόμενα ποικίλων μορφῶν, παρισταμένης ὡς μεσαζούσης τῆς κόρης ταύτης. Μόλις ἐπέθετεν αὕτη ἐλαφρότατα τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐπὶ τινος οἰουδήποτε ἀντικειμένου, ἀμέσως παρήγοντο θορυβώδεις ἤχοι, κρότοι, τριγμοὶ κλπ. τόσο ἰσχυροί, ὥστε ἠκούοντο πολλάκις εἰς θαλάμους πολὺ ἀρισταμένους ἀπὸ τοῦ ἐν ᾧ παρήγοντο».

«Ἦκουσα τοιοῦτους παραγομένους (διὰ τῆς μεσαζούσης Kate Fox) ἐντὸς ζῶντος δένδρου, ἐντὸς μεγάλου ὑελοπίνεκος, ἐντὸς αἰθροῦ νήματος τεταμένου ἐπὶ μεμβράνης τυμπάνου, ἐπὶ τῆς καλύπτρας ἀμάξης καὶ ἐπὶ τοῦ δαπέδου τῶν θαλάμων. Ἀλλὰ πρὸς παραγωγὴν τῶν κρότων τούτων δὲν ἦτο πάντοτε ἀναγκαῖα ἡ ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων ἐπαφὴ τῶν χειρῶν τοῦ μεσαζόντος. Ἦκουσα τοὺς κρότους τούτους ἐξερχομένους τρέπον τινὰ ἐκ τοῦ ἐδάφους, ἐκ τῶν τοίχων καὶ ὅταν αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες τοῦ μεσαζόντος ἦσαν συνδεδεμένοι διὰ πεδῶν, ὅτε ἴστατο ὄρθιον ἐπὶ ἔδρας, ὅτε ἐκεῖτο ἐν οἴῳρα ἐξηρητημένη ἐκ τῆς ὀροφῆς, ὅτε ἦτον ἐγκεκλεισμένος ἐν σιδηρῷ κλωσῶ, ὃν ἐπίτηδες κατεσκεύασα, καὶ ὅτε ἐκεῖτο ληθαργοῦν ἐπὶ ἀνακλίντρου. Ἦκουσα αὐτοὺς παραγομένους ἐπὶ τῶν ὑελίωνων πλακῶν Ἀρμονικοῦ, τοὺς ἠσθάνθη ἐπὶ τῶν ἐμῶν ὤμων καὶ ὑπὸ τὰς χεῖρας μου. Ἦκουσα αὐτοὺς ἐπὶ φύλλου χάρτου ἐξηρητημένου διὰ νήματος ἐκ τῶν δακτύλων μου. Ἐν πλήρει ἐπιγνώσει τῶν πολυαριθμῶν καὶ λίαν ἀστόχων θεωριῶν, οἵτινες ἐξηνεχθησαν ἐν Ἀμερικῇ ἰδίως, πρὸς ἐξήγησιν τῶν ἤχων τούτων, ἐξήτασα αὐτοὺς κατὰ πάντας τοὺς τρόπους, οὓς ἠδυνήθη νὰ φαντασθῶ ὥστε μοὶ εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ μὴ εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι ἦσαν πραγματικῶς ταῦτα· οἱ καὶ ὅτι δὲν παρήγοντο ὑπὸ ἀπάτης ἢ μηχανικῶν μέσων».

Ὁ χώρος δὲν ἐπιτρέπει ἡμῖν νὰ ἀναφέρωμεν καὶ τὰς ἐπὶ τῶν ὁμοίως φύσεως φαινομένων παρατηρήσεις τῶν Wallace, Zöllner, Ochorowicz κλπ.

Οἱ πνευματισταὶ νομιζουσιν, ὅτι ἡ ἄμεσος παραγωγὸς αἰτία πάντων τῶν φαινομένων τῆς κατηγορίας ταύτης, τῆς ἐξ ἀποστάσεως δηλαδὴ ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐπαφῆς (ἢ ἐλαφροτά-

της τοιαύτης) κινήσεως βαρέων ή ελαφρών αντικειμένων είναι ή επί ταύτα επενέργεια άοράτων πνευματικών όντοτήτων, πνευμάτων, των όποιων ή παρουσία προεκλήθη διά του μεσάζοντος άτομου. Άλλά τούτο δέν δύναμεθα νά παραδεχθώμεν ως γενικώς ισχύον. Είς τινας περιστάσεις ή άμεσος αίτία των μηχανικών τούτων φαινομένων, συμπεριλαμβανομένων και των κτύπων, κρούτων, τριγμών και όμοίων, είναι αὐτός ο μεσάζων, ή κινούσα δύναμις πηγάζει άμέσως έξ αὐτοῦ τοῦ ίδιου, έκπέμπεται έκ τοῦ ψυχικοῦ εδάφους αὐτοῦ τούτου και οὐχί έξ άλλων άοράτων πνευματικῶν όντοτήτων. Ρίπτοντες βαθύ έταστικόν βλέμα είς μίαν άλλην σειράν καταπληκτικῶν φαινομένων παραγομένων άμέσως ύφ' ήμῶν αὐτῶν άσυνειδήτως, ύφ' ώρισμένους συνθήκας και περιστάσεις άγόμεθα άναμφιδόλως έξ έπαγωγῆς και άναλογίας είς τό συμπέρασμα τούτο. Έξηγουύμεθα.

Κατά τās κρατούσας θεωρίας των φιλοσόφων, ψυχολόγων, φυσιολόγων και φυσιοδιφῶν, ή περιοχή τῆς επίδράσεως των ήμετέρων ψυχικῶν καταστάσεων, των αισθημάτων συναισθημάτων, παραστάσεων, ιδεῶν και βουλήσεων εἶνε περιωρισμένη έντός του σωματικοῦ ήμῶν οργανισμοῦ, τὰ όρια του όποιου δέν δύνανται αὐται νά υπερβῶσιν. Η δianoia και ή βούλησις και έν γένει αί ψυχικά ήμῶν καταστάσεις μόνον επί τό σῶμα ήμῶν επίδρῶσιν άμέσως κατ' αὐτούς, επί τόν έξωτερικόν κόσμον οὐχί, ή επί τὰ έκτός επίδρασις αὐτῶν είναι έμμεσος δηλαδή διά του σώματος. Όταν θέλωμεν π. χ. νά κινήσωμεν έξωτερικόν τι αντικείμενον ή βούλησις ήμῶν θά επίδραση κατά πρώτον αί έσως μόνον επί τὰ γαγγλικύτταρα των κινητικῶν κέντρων του έγκεφάλου, επί τὰ γαγγλικύτταρα δηλαδή τῆς προσθίας και όπισθίας κεντρικῆς έλικος, ό έν αὐτοῖς παραχθείς έρεθισμός θά διαδιδασθῆ διά των άξονικῶν αὐτῶν άποφυσῶν, αί όποιοι άποτελοῦσι τὰ πυραμικά δερμάτια, είς τὰ γαγγλικύτταρα των προσθίων κεράτων του νωτιαίου μυελοῦ ή των αντίστοιχων πυρήνων του προμήκους, έξ αὐτῶν δέ διά των περιφερειακῶν κινητικῶν νευρώνων είς τούς ραβδωτοῦς μῦς, ὧν επίφέρουσι τās συστολάς, και διά των όποιων γίνεται τέλος ή επίδρασις επί τόν έξωτερικόν κόσμον. Κατά ταῦτα λοιπόν ή δianoia και ή βούλησις ήμῶν μόνον έμμέσως επίδρα επί τόν έξω κόσμον, οὐδέποτε άμεσα και οὐδαμῶς άμέσως.

Άλλ' άν οί κύριοι φιλόσοφοι, ψυχολόγοι, φυσιοόγοι και φυσιοδίφαι ήθελον νά άνοιξοῦσι τούς διανοητικούς αὐτῶν όφθαλμούς και νά ρίψωσι βαθέα βλέμματα είς μίαν άλλην

σειράν ύψιστῆς σημασίας φαινομένων, τὰ όποια τελείως άγνωστοῖν και από των όποιων άποστρέφουσι μετά παθολογικῆς πεισμονῆς τό πρόσωπον, άποφεύγοντες τό φῶς αὐτῶν, ως αί σκολόπενδραι και άλλα φωτοφόβα ζῶα, καταλαμβανόμενοι υπό ισχυρῶν νευρικῶν παροξυσμῶν, όταν και άμυδρά τις άκτίς έκ των φαινομένων τούτων έκπεμπομένη προσβάλλη αὐτούς. άν, λέγομεν, οί κύριοι οὔτοι ήθελον νά άνοιξοῦσι τούς όφθαλμούς αὐτῶν και νά έκτείνωσι τόν στενωτάτον πνευματικόν αὐτῶν όρίζοντα έξω του κλωθοῦ των φυσιολογικῶν φαινομένων, έν τῷ όποίῳ κρατοῦσιν έγκαθειργμένην τήν δianoiaν αὐτῶν. ήθελον πεισθῆ ότι είς λίαν στενά όρια περιορίζουσι τήν άμεσον ένέργειαν των ψυχικῶν ήμῶν καταστάσεων, και ότι ή δianoia και ή βούλησις και έν γένει τό περιεχόμενον τῆς συνειδήσεως ήμῶν δέν επίδρῶσι μόνον επί τό τό σῶμα ήμῶν άμέσως, άλλ' έξερχόμεναι του κλωθοῦ αὐτοῦ δύνανται είς τινας ίδίως περιστάσεις, νά επίδρῶσιν άμέσως, άνευ συμμετοχῆς του σώματος, και επί τόν έκτός αὐτοῦ κόσμον και δή έκ μεγάλης άποστάσεως. Αί ψυχικά ήμῶν καταστάσεις κέκτηνται και τηλενεργῶν δύναμιν, άσκού μένην άνευ συνειδήσεως ήμῶν, ότε μὲν έν μείζονι, άλλοτε δ' έν έλάσσονι έντάσει κατά τās διαφόρους περιστάσεις και συνθήκας. Τὰ φαινόμενα τα όποια άποδεικνύουσιν άριθῆλως τήν τηλενεργῶν δύναμιν των ήμετέρων ψυχικῶν καταστάσεων, είναι πλην πολλῶν άλλων ή μεταφορά των έννοιῶν και ό έξ άποστάσεως ύπνισμός, άνευ ύποβολῆς, ή άυθυποβολῆς ή ύλικῶν μέσων.

Πρώτος ό Reyssegur μαθητῆς του Mesmer, ύπνισεν έκ μεγάλης άποστάσεως. Ο ιατρός Wienholt άκμάσας είς τās αρχάς του παρόντος αἰῶνος άπεπειράθη νά ύπνισῆ μίαν άσθενῆ αὐτοῦ έξ άποστάσεως ένός μιλίου. Έπρεπεν όμως νά άπεκλείσῃ προηγουμένως από τῆς άσθενούς τήν επίδρασιν τῆς προσδοκίας του ύπνισμοῦ, ήτις ήτο γνωστῆ είς πάντας τούς ύπνιστας των χρόνων εκείνων. Προς τόν σκοπόν τούτον είπεν είς αὐτήν ότι τῷ ήτον άδύνατον νά έξακολουθῆσῃ τόν ύπνισμόν κατά τās ήμέρας εκείνας, έπειδή ήτον ήναγκασμένος νά ταξειδέυσῃ και ότι θά επανελάμβανε τὰ πειράματα μετά τήν επάνοδόν του. Άπεκλείετο οὕτως ή γένεσις άυθυποβολῆς έν τῇ δianoia τῆς νοσοῦσης. Άπομακρυνθείς ό Wienholt είς τόπον έντελῶς άπομονωμένον και άθόρυδον, έν μίλιον απέχοντα από τῆς κατοικίας τῆς άσθενούς, συνεκέντρωσε προς αὐτήν καθ' ώρισμένην στιγμήν πᾶσαν τήν δianoiaν αὐτοῦ και ένέτεινεν υπερβαλλόντως

ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΙΟΝ ΤΗΣ ΕΞΟΧΗΣ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΛΑΓΟΥ ΥΠΟ ΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗΝ

— "Ετοιμος, μου λέγει ό θεός μου;
— "Ετοιμος, τῷ άπαντῷ.

Τὰ δίκανα είχον άναρτηθῆ επ' ώμων, τὰ φυσοήγγια περιέβαλλον τήν όσφύν, και ό επί του ώμου άνηρτημένος σάκκος έφερε ως τροφήν όλίγον άρτον και τεμάχιον τυροῦ. Οὕτω, λοιπόν, λιτοί διήλθομεν τās όδοῦς του χωρίου και έλάβομεν τήν προς τήν έξοχήν διεύθυνσιν. Ο ήλιος ήδη προς τήν δύσιν έκλινε, άλλ' αί άκτίες του έξηκολούθουν νά εἶνε καυστικά είσέτι. Μετ' όλίγον εύρισκόμεθα έντός των άγρῶν. Η έλαφρά πνεύουσα αύρα σείει τὰ φύλλα των έλαιῶν του άπεράντου έλοιῶνος παράγουσα άρμονικότατον θροῦν όστις μετά του κελαρίσματος των ρυακίων και των άσμάτων των μικρῶν πτηνῶν ένούμενος άποτελεῖ θαυμασίαν φυσικῆν άρμονίαν. Άναγκαζόμεθα όμως νά μή προσέχωμεν πολύ είς τὰ ώραία ταῦτα τῆς φύσεως, διότι ή όδός ήδη κατέστη πετρώδης και άπότομος. Διερχόμεθα τās ύπορείας του ύψηλοῦ όρους Δρίου τῆς Νάξου έχοντες άπέναντι σχεδόν ήμῶν τόν θύοντα ήλιον και δεξιᾷ ύψηλοτάτην παραφυάδα του όρους τούτου φέρουσαν επί τῆς κορυφῆς αὐτῆς νάιδριον πάλλευκον του Άγ. Ιωάννου μεγαλοπρεπῶς προβαλλόμενον επί του κυανοῦ οὐρανοῦ, φέρον τό όνομα «καβαλάρης» δηλωτικόν τῆς θέσεως αὐτοῦ.

Διερχόμεθα καθίδροι, παρά τό προκεχωκός τῆς ώρας τήν πετρώδη ταύτην όδόν και εύρισκόμεθα άπέναντι ώραιοτάτης κοιλάδος. Πτυχώδης διαμελισμός ώραιοτάτης κυκλικῆς λοφοσειρᾶς σχηματίζει κατάφυτον κοιλάδα, πέραν δέ είς τό βάθος του όρίζοντος διακρίνεται διά μέσου των λόφων και γαληνισία θάλασσα έν τῇ ό ήλιος άντικατοπτρίζόμενος προσέδιδε αίγλην θαυμασίαν. Και ότε μὲν έλαφρός θροῦς διά των θάμνων διερχομένης μικρᾶς σαύρας επισύρει τήν προσοχήν, ότε δέ ό χαιρετισμός χωρικῶν διερχομένων μετά των καταφόρτων ζῶων των. Τὰ βελάσματα των προβάτων και των αίγῶν, οί ξαρεῖς ήχοι των βοῶν και οί κρότοι των κωδῶνων των τράγων, διαχεόμενοι έντός τῆς κοιλάδος και ένδυναμούμενοι από λόφου είς λόφον και συηνούμενοι άποτελοῦσι τόν έξοχικόν εκείνον θόρυδον, όστις τέρπει παρ' όλην αὐτοῦ τήν άκανονιστίαν και φαιδρύνει τό οὖς έν τῇ έξοχῇ, έπου οί τυπικοί άρμονικοί ήχοι των μουσικῶν όλιγίστην κατέχουσι

τήν βούλησιν του. Κατά τήν στιγμήν εκείνην ή άσθενῆς έπεσεν είς ύπνον. Πάντα τὰ μετά τούτο υπό του αὐτοῦ έκτελεσθέντα όμοια πειράματα έπέτυχον τελείως.

"Άλλοτε έπειράθη νά ύπνισῆ έκ μεγάλης άποστάσεως άσθενῆ έν πλήρει άγνοία διατελοῦσαν περί τούτου, φροντίσας όμως προηγουμένως, ώστε νά παρίσταται πλησίον τῆς άσθενούς και ή άδελφή αὐτοῦ. (του Wienholt) είς τήν όποίαν ό Wienholt άπέκρουσεν επίσης τόν σκοπόν αὐτοῦ. Η άσθενῆς κατελήφθη αίφνης υπό ύπνου άκριβῶς κατά τήν στιγμήν, καθ' ήν ό Ιατρός πέντε χιλιόμετρα μακράν εύρισκόμενος συνεκέντρωσε προς αὐτήν πᾶσαν τήν δianoiaν και τήν βούλησιν αὐτοῦ. Κατά τόν ύπνισμόν τῆς έλεγεν ή άσθενῆς προς τήν παρ' αὐτῇ παριστάμενην άδελφήν του Wienholt «του ύπνου μου τούτου αίτιος είναι ό άδελφός σου», και έπειδή ή άδελφή του Wienholt, ήτις ως είπομεν, οὐδέν έγίνωκε περί τούτου έξέφρασε τήν άπορίαν αὐτῆς, ότι δηλ. δέν ήδύνατο νά έννοήσῃ πῶς ό άδελφός αὐτῆς έπήνεγκεν τόν ύπνον εκείνης, άφοῦ ήτον άπών, «Δύναται νά είναι όπου θέλει, άπεκρίθη έγώ περί τούτου είμι βεβαία ότι του ύπνου μου τούτου αίτιος είναι αὐτός.» Ένα μήνα μετά ταῦτα ή αὐτή άσθενῆς εκαθάριζε τόν πρόδρομον διά του σαρώθρου, αίφνης ρίπτει τούτο κατά γῆς, τρέχει μετά σπουδῆς είς τό δωμάτιόν τῆς και πίπτει επί του άνακλίντρου ληθαργούσα. Ητον αὐτή ή στιγμή καθ' ήν ό αὐτός Ιατρός Wienholt πολύ μακράν εύρισκόμενος συνεκέντρωσε προς αὐτήν τήν δianoiaν αὐτοῦ επί τῷ σκοπῷ νά ύπνισῆ αὐτήν. Ο Dupotet αναφέρει περίστασιν (Journal du Magnetisme XIV 392) καθ' ήν άτομόν τι καταληφθῆν αίφνης υπό ληθαργικοῦ ύπνου καθ' ήν στιγμήν κρατῶν τό ευράφιον είς χείρας ήτοιμάζετο νά ευρισθῆ κατέπεσε και έπληγῶθη διά του ευραφίου. Ητον άκριβῶς ή στιγμή καθ' ήν ό ύπνιστής πολύ μακράν εκείνου εύρισκόμενος συνεκέντρωσε προς αὐτόν τήν δianoiaν του.

Ο Ιατρός Arndt (816) άφηγεῖται, ότι επηνήργησε επί τήν άσθενῆ αὐτοῦ έκ τῆς κατοικίας του και είς ώραν, ήτις δέν ήτον ή συνήθης, καθ' ήν αὐτή ύπνίζετο έκ του σύνεγγυς ύπ' αὐτοῦ διά των συνήθων μέσων. Ο ούζυγός τῆς άφηγεῖτο μετά ταῦτα είς τόν ιατρόν, ότι άκριβῶς κατά τήν στιγμήν εκείνην περιεφέρετο αὐτή εύθυμος ότε αίφνης αισθανθείσα καρηβαρίαν έπεσε ληθαργούσα επί του άνακλίντρου.

"Επεται συνέχεια.

θείον. Τῇ ἀληθείᾳ, τὸ δύσβατον καὶ πετρῶδες τῆς ὁδοῦ πολὺ μᾶς ἐμπέδιζε ἀπὸ τῆς βαθείας ἀντιλήψεως τῶν τοιούτων. Ἡ ἀνθρωπίνη φύσις δὲν ἐπλάσθη νὰ εὐχαριστῆται πανταχοῦ. Παρ' ὅλην τὴν διὰ τῆς τέχνης τῶν ὑποδημάτων παρεχομένην εὐκολίαν τοῦ βαδίσματος ἐπὶ τῶν ὁρέων, καθίσταται τοῦτο δύσκολον. βλέπομεν δὲ ὅτι ὁ εὐγενὴς ἵππος ἐπλάσθη διὰ τὰς πεδιάδας ἢ κάμηλος διὰ τὰς ἀμμώδεις ἐκτάσεις καὶ ὁ ἡμίονος διὰ τὰ βραχώδη καὶ ἀπότομα ὄρη ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος παντοῦ καταλλήλως ἀλλὰ διὰ κόπων πολλῶν ὀπλιζόμενος εὐρίσκεται καὶ δεσπόζει οὕτω πάντοτε πάντων καθιστάμενος τὸ μεγαλεῖτερον ἐν τῇ φύσει θηρίον.

Μετὰ πορείαν τέλος μίας καὶ ἡμισείας ὥρας ἐφθάσαμεν εἰς μέρος κατάλληλον εἰς ὃ ὁ θεὸς μου ἤρχισε τὰς ἐρεῦνας του, ὅπως ἐκ τῆς εὐρέσεως περιπτωμάτων τοῦ λαγοῦ πεισθῶμεν περὶ τῆς προσελεύσεώς του. Αἱ ἐρευναι ἐστέφθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίᾳ. ὑπελίπετο δὲ μόνον ἡ προπαρασκευαστικὴ θηρευτικὴ ἐργασία ἥτις διὰ τοὺς μὴ γνωρίζοντας ταύτην προξενεῖ ἐκπληξιν. Ἄφ' οὗ συνελέξαμεν ἀρκετοὺς κλάδους δένδρων καὶ θάμνους ἐξελέξαμεν δύο κατάλληλα μέρη εἰς ἃ ὁ φραγμὸς ἀγροῦ τινος προσεφύλασσε τὰ νῶτα. Διὰ τῶν κλάδων εἶτα καὶ τὸν θάμνων ἐσχηματίσαμεν. τῇ ὁδηγίᾳ τοῦ θεοῦ πάντοτε διότι ἐγὼ πρώτην φοράν ἐβλεπον ταῦτα, ἐν ἡμικύκλιον εὐρὺ εἰς τρόπον ὥστε καθήμενός τις ἐντὸς νὰ μὴ διακρίνηται. Ἐτοιμασαμεν λοιπὸν οὕτω τὴν μικρὰν πολεμιστραν μας. Ὁ ἥλιος ἤδη, εἶχε πλέον κατέλθῃ ὀπισθεν τῶν πρὸ ἡμῶν λόφων, ὥστε οὐδὲν μᾶς ἐμπόδιζε εἰς τὴν ἐργασίαν μας, μόνον δὲ αἱ ἐκπεμπόμεναι ἀκτίνες του ἐλάμπρυνον τὸ πλεῖστον ἐτι μέρος τοῦ οὐρανοῦ. Ἦδη διευθυνόμεθα πρὸς τὸν παρακείμενον ῥύακα διὰ νὰ ἐκπληρώσωμεν καὶ τὰς πρὸς τὴν κοιλίαν διατυπώσεις διότι ἀποξέ καθήμενοι ἐν τῷ ἡμικύκλιῳ οὐδὲν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ πράξωμεν. Καθήμεθα εἰς τι κάπως ὀριζόντιον μέρος καὶ ἀρχίζομεν τὸ ἔργον ἐκεῖνο διὰ τὸ ὁποῖον οὐδεὶς ὄκνος εὐρέθη ποτέ. Ἀπέναντι ἡμῶν ἐξηπλοῦτο καταπράσινος ἐκ τῆς ἀμπέλου ἢ κλιτύς μαγευτικώτατος καταφύτου λόφου. Μέσα ἐκεῖ εἰς τὴν ρεματιὰ μίᾳ τοιαύτῃ καταπράσινος θεὰ καὶ μίᾳ ἀπίστευτος κλιμοκοειδῆς καλλιέργεια, οἱ ὑψηλοὶ καὶ δροσεροὶ τοῦ ποταμοῦ πλάτανοι, ὁ καθαρός καὶ δροσερὸς ἀήρ, ἡ κόπωση τοῦ δρόμου καὶ τὸ κελάρημα τοῦ ὕδατος μᾶς μαγεύουσι μᾶς συγκρατοῦσιν ἀκλονήτους καὶ μᾶς διανοίγουσι τὴν δρεξιν εἰς βαθμὸν καταπληκτικόν. Μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν ὄσων μεθ' ἡμῶν ἐφέρεν ἐν κατῆλθον οἰγὰ οἰγὰ μέχρι τοῦ ὕδατος

P

καὶ κύψαντες ὡς τετράποδα ἐπὶ τοῦ ρέοντος ὕδατος ἐπίομεν ἀφθονον καθαρὸν καὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τὸ ὕδωρ ἐκεῖνο ἔπερ καθιστᾷ εὐγευστον τὸ γάλα τῆς ἐξοχῆς, ἐκεῖνο ὅπερ καθιστᾷ νόστιμον τὸ κρέας τῶν προβάτων. τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς, τὸ ὕδωρ τῆς ὑγίας. Καὶ ἐπίομεν ἀκριβῶς ὅπως τὰ ἄθῳα ἐκεῖνα καὶ ἄκακα πρόβατα, διότι ἴσως καὶ ἡμεῖς ἠθανόμεθα ἑαυτοὺς ἀθῳοὺς τῶν κοινωνικῶν παρεκτροπῶν εὐρισκόμενοι τόσον μακρὰν τῆς κοσμοδριβοῦς κοινωνίας.

Ἐπερατώσαμεν ἤδη καὶ τὰς ὑποχρεώσεις ταύτας καὶ δὲν ὑπελίπετο παρὰ νὰ τοποθετηθῶμεν εἰς τὰς θέσεις μας. Ἄλλὰ ἦτο ἐνωρίς ἀκόμη. Ἀνήλθομεν λοιπὸν καὶ μετὰ τινα περίπατον ἐκαθήσαμεν ἐπὶ τινος βράχου ἵνα ζωηρότερον τὸν καθαρὸν ἀέρα ἀναπνεύσωμεν. Ὁ ἥλιος ἤδη εἶχε δύση τελείως. Ἰσχυρὸν λυκόφως ἐφώτιζε τὸ δυτικὸν τοῦ ὀρίζοντος μέρος χρυσαῖον τὰς κορυφὰς τῶν λόφων. Οἱ χωρικοὶ ἄδοντες ἐπέστρεφον εἰς τὰς οἰκίας των καὶ τὸ πᾶν ἔτεινε πρὸς τὴν ἀνάπαυσιν τὴν ἐπιβαλλομένην ὑπὸ τοῦ κερμημότος σώματος τὴν ζητούμενην ὑπὸ τοῦ ἀεικινήτου πνεύματος. Ἦδη ἀπὸ τὸ ἀνατολικὸν τοῦ ὀρίζοντος μέρος ἀναφαίνεται πλησιφαῆς ὁ σὺντροφος καὶ βοηθὸς ἡμῶν ἐν τῇ ἐργασίᾳ ταύτῃ ἢ ὡχρὰ σελήνη. Ἀμυδροῦς ἤδη φωτίζει καὶ δειλὰ προβάλλει φοβούμενη ἴσως τὸν ἀποχωροῦντα ἀλλ' εἰσέτι διὰ τοῦ λυκόφωτος φωτίζοντα ἥλιον, ὃν ἐρχεται νὰ ἀναπληρώσῃ ὀλίγον εἰς τὰς ὥρας ταύτας τῆς ἀναπαύσεως. Ἰδοὺ καὶ οἱ μεγάλοι ὀστέρες βαθμηδὸν διαφαίνονται καὶ κατ' ὀλίγον ἐν ἀρμονικωτάτῃ ἀλληλουχίᾳ ὑποχωρεῖ ἡ ἡμέρα εἰς τὴν νύκτα. Ἐπεβάλλετο πλέον εἰς ἡμᾶς ἡ κατάληψις τῶν θέσεων καὶ ἰδοὺ ἡμεῖς ἐντὸς αὐτῶν ὀλίγον ὃ εἰς τοῦ ἄλλου ἀπέχοντες. Ἐδιδάχθην ὅτι κατὰ τὴν ἐκεῖ διαμονὴν μου δὲν ἔπρεπε οὔτε νὰ ταρασσωμαι οὔτε νὰ ὀμιλῶ, οὔτε ἐν γένει νὰ πράττω τι δι' οὗ νὰ προδίδω τὴν παρουσίαν μου. Φρουρὰ στρατιωτικὴ, δηλαδή, πέντε ἕως ἑξ ὥρων κανονικωτάτη. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἀντηλλάσσομεν καὶ τινὰς ἀραιὰς ὀμιλίας, βραδύτερον ὁμως ὅσω ἡ ὥρα παρήρχετο καὶ ἡ κόπωση τοῦ μονοτόνου καὶ περιωρισμένου καθίσματος καθίστατο αἰσθητῆ, αἱ ὀμιλίας ἐγίνοντο ἀραιότεραι καὶ τέλος ἐπαυσαν. Ἦκούοντο δὲ μόνον αἱ τῶν διαφόρων ἐντόμων φωναὶ αἰτινες χαρακτηριστικαὶ ἐν τῇ ἐξοχῇ ἀποτελοῦσι τὸν μόνον σὺντροφον ἐν ταῖς ὥραις ἐκείναις τῆς μονώσεως καὶ τῆς σιωπῆς. Καὶ οἱ κύνωπες ὅμως εἶχον ἀναλάβει τὰς νυκτερινὰς τῶν ἐπιθέσεις ἐπὶ φελοῦμενοι τοῦ φωτός τῆς σελήνης, ἥτις,

ΥΠΟΚΕΦΑΛΟΣ ΩΠΛΙΣΜΕΝΟΣ

Πρῶτος ὁ κ. Γ. Δεσμαρὲς περιέγραψε τὸ παραδόξον τοῦτο ζῴδιον. Εὐρίσκεται ἐν τῇ Μεσημβρινῇ Ἀμερικῇ καὶ ὀνομάζεται ὑποκέφαλος ὀπλισμένος. Τὸ κολεόπτερον τοῦτο μεγάλως προὐκάλεσε τὴν προσοχὴν τῶν ἐντομολόγων καὶ ἐν γένει παρατηρητῶν ἕνεκα τῆς παραδόξου κατασκευῆς του. Τὸ σῶμα του εἶνε ὡσειδῆς, ἐπίμηκες καὶ σχεδὸν ἀτριχον· τὸ δὲ ὅλον μήκος του 5-6 ἑκατοστομέτρων. Τὸ χρῶμα του εἶνε βαθύφαιον καὶ ἀμαυρὸν μὲ τινὰς κοιλότητας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ θώρακος τὰ δὲ ἔλυτρα τραχέα μετὰ τριῶν πλευρῶν ὀλίγον προσεξεχουσῶν. Ἡ κεφαλὴ του εἶνε πολὺ κεκλιμένη πρὸς τὰ κάτω ἐξ οὗ καὶ τῷ ἐδόθη τὸ ὄνομα ὑποκέφαλος. Τὰ κεράτια εἶνε πολὺ βρα-

χέα ἐξ ἑνδεκα ἄρθρων· αἱ σιαγῶνες εἰσὶν ἐστραμμέναι ἐσωτερικῶς, φαίνονται δὲ ἀνίκαναι διὰ πλαγίως κινήσεις, ὡς συμβαίνει παρὰ τοιαῖς λοιπῆς κολεοπέροις. Τὰ ἔλυτρα εἶνε συγκεκομμένα, κυρτὰ, δευτενῆ καὶ κλίνοντα πρὸς τὰ ὀπίσω· πτέρυγας ὑπὸ τὰ ἔλυτρα δὲν ἔχει. Οἱ πόδες του εἶνε λίαν ἰσχυροί, πρὸ πάντων οἱ ἐπίσθιοι, μετὰ τῶν ἐκ πέντε ἄρθρων. Τέλος ἡ κοιλία εἶνε μικρὰ καὶ δευτενῆς ὀπισθεν.

Ὁ ὑποκέφαλος μόνον ἐν Βραζιλίᾳ εὐρέθη, ζῆ δὲ ὡς τὰ συνήθη ἀνευ πτερῶν ἕντομα, σκάπτων τὴν φωλεάν του ὑπογείως.

ἤδη, ἀρκετὸν διανύσασα δρόμον πρὸς τὴν μεσουράνησιν τείνει.

Περιεμέναμεν, λοιπόν, οὕτω τὸν φίλτατον λαγόν, ἵνα εἰς πρώτην τῶν δενδρῶν κίνησιν. ἔτοιμασθῶμεν καὶ καταφέρωμεν εἰς αὐτὸν τὸ ἀτιμον ἔξ ἐνέδρας κτύπημα. Ἡ συνεννόησις πλέον γίνεται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διὰ συριγμῶν καὶ μόνον σὺντροφον ἔχοντες ἕκαστος τὴν ἀναπνοὴν του, ἥτις ὅμως ἐγένετο κάποτε ἀκανόνιστος διότι κινήσεις τις μᾶς ἠνάγκαζε νὰ γινώμεθα ἐρευνητικοὶ τῶν πέριξ. Τὸ πονηρὸν ὅμως ζῶον δὲν συμμερίζεται τὴν ἀγωνίαν ἢ ὑφιστάμεθα ὅπως τὸ φονεύσωμεν καὶ ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ. Ἐἴτε βλέπετε πολὺ ἀγενῆς καὶ δὲν ἐκτιμᾶ τὰ ὠραία μαῦρα κουφετάκια ἅτινα τὸν περιμένουν. Εἰς ποίαν πλεκτάνην θὰ πέσῃ τὸ ἄθῳον! Ἀκούομεν μακρὰν πρὸς τοὺς ἄλλους λόφους κρότους ὄπλων οἵτινες μᾶλλον ἀνυπομένους μᾶς καθιστῶσι διότι κρότος ὄπλου ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ σημαίνει λαγός. Τὸ ὠρολόγιον συχνὰ ἐρευνᾶται. Ἀκούω διπλοῦν συριγμὸν τοῦ θείου μου ὃν εἶχομεν συμφωνήσει ν' ἀνταλλάξωμεν τὸ μεσονύκτιον ἀνταποκρίνομαι εἰς τοῦτον καὶ πάλιν ἀναμένωμεν.

Ἄλλὰ τέλος ἰδοῦ! Μία ἐλαφρὰ κίνησις τῶν θάμνων, εἰς ἐλαφρὸς θροῦς πατημάτων μᾶς κρατεῖ εἰς ἀμέριστον προσοχὴν καὶ ἰδοῦ πρὸ ἡμῶν ὁ φίλος χορεύων, πηδῶν, εἴτα ἰστάμενος σηκῶν τὰ ὠτά του καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν του, προσπαθῶν ἴσως νὰ μᾶς ἀνακαλύψῃ. Ἐγὼ ἀρεσκόμενος εἰς τὰς ὠραίας του κινήσεις καὶ βλέπων ὅτι εἶχε λάβει τὴν πρὸς τὸν θεῖον διεύθυνσιν μὴ ἔχων δὲ καὶ πεποίθησιν εἰς τὸ δεξιὸν τῆς σκοπεύσεώς μου ἀφήκα τοῦτον μετ' ὀλίγον ὅμως ἰσχυρὸς πυροβολισμὸς τοῦ θείου μου κάμνει τὸ καυμένον ζῶον νὰ κάμῃ ἐν ἰσχυρῶν ἄλλα, τελευταῖον τοῦ βίου του καὶ νὰ πέσῃ, ἵνα μὴ ἐπανίδῃ τοὺς τρυφεροὺς λειμῶνας του. Ἴνα ἐγκαταλείψῃ τὴν φωλεάν του. Ἐξήλθομεν τῆς κρύπτης μᾶς, συνεχάρην τὸν θεῖόν μου διὰ τὸ θῆραμα οὗτος δε ἀνήρτησεν τοῦτο εἰς τὸ ὄπλον καὶ ἀπήλθομεν.

Τὴν ἐπομένην ὠραιτάτη τράπεζα μᾶς ὑπεδέχθη εἰς ἣν ἐψάλλαμεν εἰς τὸν κύριον λαγόν τὸ τῶν παιδίων «Μπάμ! κτυπᾶ ὁ κυνηγός, φεύγει φεύγει ὁ λαγός». Μετ' τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι ὁ λαγός ἦτο εἰς τὰ πινάκια χωρὶς νὰ κατωρθώσῃ νὰ φύγῃ.

Νάεος. Ἰούλιος 1905.

Ἐρασοῦ. Σ. Βλαχίδης

ΤΟ ΝΕΟΝ

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐἴτα μετέβην πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Κίμωνος Δελικιάτου, ἐμπόρου, ἐναντι καὶ ἐν τῷ αὐτῷ γανίῳ ἔχοντος τὸ γραφεῖον αὐτοῦ, συγγενοῦς τοῦ ἐν Κων) πόλει πράκτορος τῆς νέας Ἑλληνικῆς ἀτμοπλοίας κ. Κυρμούζη, παρ' οὗ εἶχον συστηθῆ πρὸς αὐτόν. Ὁ κ. Δελικιάτος, ἀνὴρ σοβαρὸς καὶ ἀργίως μεμρῶμενος, ἔμπορος δὲ δικακεκρίμενος, ἐπροθυμοποιήθη νὰ μὲ περιποιηθῆ καὶ συστήσῃ εἰς τοὺς φίλους αὐτοῦ, εἶναι δὲ πάντοτε πρόθυμος καὶ εὐγενῆς ὁσάκις πρόκειται νὰ ἐργασθῆ περὶ καλοῦ σκοποῦ ἐκτιμᾶται καὶ πολὺ εἰς τὸν τόπον.

Μετὰ μεσημβρίαν μετέβην μετὰ τοῦ προέδρου τοῦ Φιλεκαπαιδευτικῆς Συλλόγου πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Καταστήματος τοῦ Σωματείου, ὅπερ εὑρίσκεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως καὶ ἔλαβον τὴν εὐκαιρίαν ὥστε νὰ διέλθω ἀρκετὰς συνοικίας τῆς Ἀδριανουπόλεως, καὶ γνωρίσω καλλήτερον αὐτήν.

Εἶναι πόλις μὲ περιέργους, ἀλλὰ ὠραίως καὶ κομψοπρεπεῖς οἰκίας μὲ εὐρεῖς κήπους καὶ αὐλὰς, προαύλια καὶ διαδρόμους, προδίδοντα τὴν εὐμάρειαν φιλοκαλίαν καὶ εὐξέλιαν τῶν πάλαι κατοίκων αὐτῆς διότι ἀπασαί σχεδὸν αἱ οὐγγρονοὶ αἰτίαι αὐτῆς εἰσὶ τῆς ἐν ἀκμῇ ἐποχῆς ἐκείνης, περὶ ἧς προγενεστέρως ὠμιλήσαμεν. Ἰπάρχουσι δὲ προσέτι καὶ μεγάλαί οἰκοδομαὶ μὲ πολὺν πλοῦτον καὶ χλιδὴν διασκευασμένα, αἵτινες θὰ κατωκοῦντο ἀπὸ τοὺς πλουσίους καὶ μεγαστάνας. Αἱ ὁδοὶ ὅμως, ὅπως συνήθως πᾶσαι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ τῆς μετέπειτα ὀθωμανικῆς κατακτήσεως, εἰσὶν ἐν γένει στεναί, ἑλικοειδεῖς, καμπύλαι, ἢ καὶ γωνιοειδεῖς.

Τὸ κατάστημα τοῦ Φιλεκαπαιδευτικῆς Συλλόγου, ἰδιόκτητον μέγαρον, εἶναι ἐκ τῶν καλῶν καὶ εὐρέων, μὲ κήπον ἐκτεταμένον, μεγάλας αἰθούσας καὶ αὐλὰς καὶ ἀντάξιον πρὸς τὸν σκοπόν, δι' ὃν προώριται. Εὐρομεν ἐκεῖ πολλὰ μέλη τοῦ σωματείου συνωμιλοῦντα, διασκεδάζοντα καὶ ἀναγιγνώσκοντα, πρὸς ὃν ὁ πρόεδρος αὐτοῦ εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ συστήσῃ δὲ ἀφοῦ, ἐπ' ἀρκετὸν παρέμεινα μετ' αὐτῶν καὶ εἶδον τὴν εὐχάριστον λειτουργίαν τοῦ Συλλόγου, περιεργάσθη εἴτα τὸ κατάστημα καὶ ἀπήλθον.

Τὴν ἐπύριον ἐπεσκέρθη ἐτι τινὰς ἐκ τῶν ὁμογενῶν μᾶς ἐκεῖ τοὺς κ. κ. Γ. Μελετίου ἰατρὸν, ἀξιολόγον ἐπιστήμονα, τὸν κ. Ἀλ. Καραπαναγιώτην, λίαν μεμρῶμενον καὶ εὐπορον νέον, τὸν κ. Ἰω. Θεοχάρην, μεγαλέμπορον, τὸν κ. Νικ. Πελοζαῖδην φιλότιμον καὶ εὐγενέστατον παραγγελιοδόχον, τὸν κ. Ἰω. Γρηγοριδῆν, διευθ. ξενοδοχείου καὶ περιποιητικώτατον νέον, τὸν κ. Γ. Καγκάδην, ἀκραίφνη πατριώτην, καὶ ἄλλους ὡς τὴν δ' ἐπαύριον περὶ τὴν ἀπῆλθον σιδηροδρομικῶς εἰς Φιλίππουπολιν.

Ἐγκαταλείψας πρᾶγματι τὴν Ἀδριανούπολιν, περὶ τὴν 4 τῆς πρωίας, ἐπέβην τῆς διὰ Φιλίππουπολιν ἀναχωρούσης σιδηροδρομικῆς ἀμαξοστοιχίας

καὶ πρὸς τὸ ἐσπέρας ἀφίχθημεν εἰς τὴν κλεινὴν ἱστορικὴν πόλιν Φιλίππου τοῦ Β'. ἦν ἄλλοτε περιεγράψαμεν ἀρκετὰ λεπτομερῶς καὶ ἱστορικῶς κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν ἐπίσκεψιν ἐνταῦθα. Ἡ δίοδος ἀπὸ Ἀδριανουπόλεως εἰς Φιλίππουπολιν εἶναι μόλις ἐξάωρος ἢ ἐπτάωρος διὰ συνεχῆ ὁδοπορίαν, ἀλλ' ἐπειδὴ μεσολαμβάνει εἰς τὰ σύνορα τῆς Βουλγαρίας αἱ συνεχεῖς ἐπιθεωρήσεις ἀποσκευῶν καὶ διαβατηρίων, καθ' ἃς καὶ παραμένει τὸ τραῖνον ἐπὶ μίαν καὶ πλέον ὥραν καὶ εἰς Σίμνι ἢ συνάντησις ταυτοχρόνως τῶν ἀμαξοστοιχιῶν Σόφρας-Φιλίππουπόλεως καὶ Πύργου—Φιλίππουπόλεως καθ' ἃς ἐνεργεῖται αἱ διὰ Σόφραν-Πύργον—Ἀδριανουπόλιν καὶ Κωνσταντινούπολιν μεταλλαγαὶ ἀποσκευῶν ἐπίσης καὶ ἐπιβατῶν καὶ ταχυδρομείων, καθ' ἃς παραμένει τις ἐντόθα ἐπὶ δίωρον καὶ πλέον, ἢ χρονικὴ ἀπόστασις φυσικῶς οὕτω τοῦ μεταξὺ Ἀδριανουπόλεως καὶ Φιλίππουπόλεως σιδηροδρομικοῦ ταξείδιου τοῦτου παρατείνεται κατ' ἀνάγκην μέχρι τῆς ἐσπέρας. Οὐχ ἥτιον εἶναι ἀρκετὰ εὐχάριστον καὶ διασκεδαστικὸν τὸ ταξείδιον τοῦτο, καθ' ὅσον πολλὰ ρωμαντικά καὶ εὐχάριστα τοπεῖα ἐκατέρωθεν προβάλλουσιν, αἱ τῶν συνόρων καὶ τοῦ Σίμνι ἐπίσης τοποθεσίαι εἰσὶ λίαν ἐνδιαφέρουσαι καὶ διασκεδαστικαὶ τῷ διαβάτῃ, ὅπως ἀναπαύσις καὶ ἀνακουφιστὴ τὴν βεβαρμένην ἐξ ἐπιπόνου ὁδοπορίας καὶ στάσεως διανοίαν του, καθόσον καὶ λόφοι καὶ δένδρα καὶ ὁ ποταμὸς Ἐβρος μετὰ τῆς πολυποικιλίου μορφῆς καὶ διασκευῆς του εὐχαριστεῖ πολὺ καὶ αἱ ἐκατέρωθεν πλούσιαι πεδιάδες καὶ κατεσπαρμένοι ἀγροὶ τῶν τῆδε καεῖσε εὐρισκομένων διαφορῶν χωρίων καὶ κωμοπόλεων καθηδύνουσιν ἀρκούντως τὴν ὄρασιν.

Ἡ Φιλίππουπολις εἶναι ἀρκετὰ καλὴ πόλις μὲ κήπον ὠραῖον καὶ κέντρα εὐχάριστα διὰ τοὺς ξένους καὶ δὴ καφφενεῖα καὶ ζυθοπωλεία μετὰ φιλοκαλίας καὶ χάριτος διασκευασμένα, οἱ δὲ κάτοικοι φοιτῶσιν εἰς ταῦτα, εὐχαρίστως ζωηρῶς συζητοῦντες τὰς ὑποθέσεις των καὶ τὰ νέα, ἰδίως τὴν πολιτικὴν κατάστασιν τοῦ τόπου καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Διὰ δὲ τὰς Κυρίας, αἵτινες ἐπίσης ἔχουσιν ἀμέριστον τὴν ἐλευθερίαν νὰ ἐξέρχονται εἰς τὴν πόλιν καὶ νὰ μεταβαίνουσιν εἰς τὸν κήπον, ὠραιότατον ὄντως καὶ ἐκτεταμένον, μὲ ὠραίας ὁδοὺς καὶ δένδρα καὶ λίμνας, κατεσκευάσθη ἐσχάτως κομψότατον καὶ λίαν εὐχάριστον ζαχαροπλαστεῖον εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως, ὅπου λίαν προθύμως προσέρχονται καθ' ἑκάστην. Ἄλλως τε οἱ διευθύνται αὐτοῦ κ. Νικολάου καὶ Γρούης, κάλλιστοι ὁμογενεῖς, οὐδὲν καλλωπιστικὸν μέσον παρέλειψαν, ὅπως καταστήσασιν αὐτὸ ἐφάμιλλον τῶν Ἀθηνῶν. Καὶ ὄντως τὸ κατώρθωσαν, ἢ δὲ ζαχαροπλαστικῆ των εἶναι ἐξαιεῖσις καὶ τελεία. Ἐνταῦθα ἔχουμεν πολλοὺς ὁμογενεῖς, ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ οὐχὶ τόσον φιλομούσους καὶ περιποιητικούς, ἐκτὸς ὀλίγων, ὧν εὐχαρίστως θὰ κάμω μνησθῆναι τῶν ἀδελφῶν Μαρτίντζογλου, πλουσίων βιομηχάνων, οἰκονομητοῦ, ἀρίστων ὁμογενῶν καὶ καλλίστων φίλων, οἵτινες διατηροῦσιν ὠραία καταστήματα ἐνταῦθα καὶ ἀλλοχοῦ καὶ ἐμπορεύονται πολὺ φιλοτίμως μετὰ τῆς πόλεως καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, τοῦ κ. Δ. Μέγχα, μεγαλεμπόρου σιτηρῶν καὶ ἀντιπροσώπου τοῦ ἐν Θεσ-

σαλονίκῃ μεγάλου οἴκου Ἀλατίνα, ἐξαιρέτου ἀνδρός, φιλοπονωτάτου, εὐγενεστάτου καὶ ἐντιμωτάτου, τοῦ κ. Τακῶβου Νικολαΐδου καὶ υἱῶν, καλλίστων ὁδοντοφάτων, ἐκπαιδευτῶν καὶ μεμρῶμενων, διατηρούντων τὸ καλλήτερον ὁδοντοφάτρειον τῆς πόλεως καὶ ἀπολαμβάνοντων τῆς ἀμερίστου ἐκτιμήσεως τοῦ κοινοῦ διὰ τὰς κοινωνικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς αὐτῶν ἀρετάς, τοῦ κ. Ἀλεξ. Δασκαλοπούλου καὶ τῶν ἐξαιρέτων αὐτοῦ υἱῶν, διατηρούντων τὸ καλλήτερον ἐστιατόριον τῆς πόλεως, ἔνθα συχνάζει ἡ καλεῖτέρα τάξις, διὰ τὴν ἔκτακτον αὐτῶν περιποίησιν, καθαρὴτητα καὶ ἀμεμπτον μαγειρικὴν, τοῦ Δημ. Μπάρου, παραγγελιοδόχου καὶ ἀντιπροσώπου διαφόρων ἑλληνικῶν οἴκων, ἐξαιρέτου ἐπίσης καὶ λίαν φιλοτίμου ἀνδρός, ὡς καὶ πολλῶν ἄλλων.

Ἐκ Φιλίππουπόλεως μετέβην δι' ὀλίγας ἡμέρας εἰς Σόφιαν ἐνεκεν ἐπιχειρήσεως τινὸς ἰδιαιτέρας ὑποθέσεως καὶ ἐκεῖθεν ἐπιστρέψας μετέβην, ἐπίσης σιδηροδρομικῶς εἰς Πύργον, παραθαλασσίαν πόλιν τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας ἐν τῷ Εὐξείνῳ.

Ἐν Σόφρᾳ ὀλίγοι Ἕλληνες διαμένουσι καὶ αὐτοὶ ὄλονεν ὀλιγοστεύουσιν. Ἄν δὲ δὲν εἶχον καὶ ἰδιαιτέραν τινὰ ὑπόθεσιν τῆς Κυρίας Καρασταμάτη δὲν θὰ συνέφερε νὰ μεταβῆ τις ἐκεῖ δι' ἓνα ἢ καὶ δύο μόνον συνδρομητάς. Ἡ Σόφρια εἶναι τόπος τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς συζητήσεως καὶ παντοχοῦ ἐν τοῖς καφφενείοις, ξενοδοχείοις, ζυθοπωλείοις, καὶ αὐτοῖς τοῖς ὁδοῖς δὲν ἀκούετε ἄλλο νὰ ὀμιλῶσι ἢ περὶ πολιτικῆς καὶ μεγαλομανίας. Ἐκεῖ συζητοῦνται καὶ λύονται ἅπαντα τὰ ζητήματα μετὰ τῆς μεγαλειτέρας εὐχρείας. Εἶναι οὐχ' ἥτιον καὶ προδευτικὸς τόπος, καὶ ἐν ὀλιγίστῳ χρονικῷ διαστήματι κατεσκευάσθησαν ὠραία ὁδοὶ καὶ πλατεῖαι καὶ κέντρα καὶ ὠραία οἰκοδομαὶ ἀνηγέρθησαν καὶ ἠλεκτρικὸς φωτισμὸς πανταχοῦ εἰσῆχθη καὶ τροχιόδρομοι διασχίζουσιν ἀπάσας τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως. Εἶναι λοιπὸν τόπος τοῦ θορύβου καὶ τῆς ἐπιδείξεως, τῆς μεγαλομανίας καὶ ἐπάρσεως. Ἑλληνικὰ καταστήματα ἄξιον λόγου ὑπάρχουσι τὰ οἰκονομητοῦ Χατζηκούμολου, Δημητρίου Νικολαΐδου καὶ Σταυριδῶν, τὸ ξενοδοχεῖον Κωνσταντινουπόλεως, τὸ ἐστιατόριον Εὐθυμίου Σαράννου τὸ κουρεῖον τοῦ κ. Μαρτίνωφ καὶ τὸ παντοπωλεῖον τοῦ κ. Ρίζου, τὸ ραφεῖον τοῦ κ. Χρυσοσκόλου καὶ ἀσήμαντὰ τινὰ ἄλλα. Ἑλλήνων μὲ ὄλην τὴν σημασίαν εἶναι ἐνταῦθα ὁ δικηγόρος κ. Παντελῆς Πανταζῆς, ὅστις μολοντι ἐκ τῆς πολυχρονίου διαμονῆς τοῦ καὶ τοῦ ἐπαγγέλματος ἠδύνατο νὰ συγρωτιοθῆ μὲ τὸ στοιχεῖον τοῦ τόπου, ἐν τούτοις διατηρεῖ ἀμείωτα τὰ αἰσθηματὰ του καὶ ὄναι πατριώτης ἀκραίφνης, φιλέργος, φιλέτιμος, ἱκανὸς καὶ δραστήριος, ἀγαπᾶται παρὰ πάντων καὶ ἔχει κατακτήσει τὴν συμπάθειαν καὶ ἐκτίμησιν τοῦ τόπου.

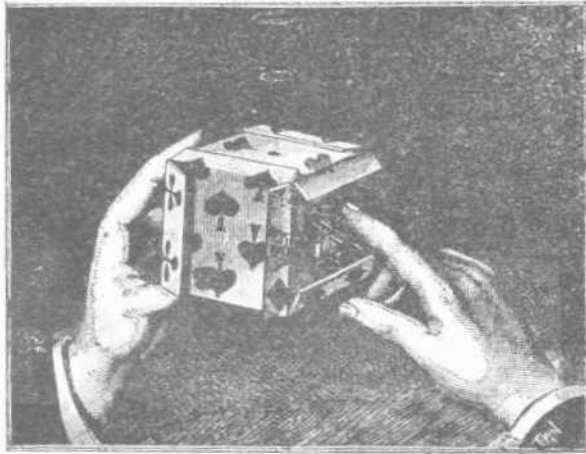
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Πώς είναι δυνατόν εκ τινος όπης πανταχόθεν κειλει- σμένου κυτίου να εξέρχονται αλληλοδιαδόχως κύκλοι καπνού ύψόμενοι και μεγεθυνόμενοι ;

Τò πράγμα είναι εύκολώτατον.

Οί πλείστοι τών καπνιστών γινώσκουσι να εξά- γωσι τού στόματος αυτών τοιούτους, εξηλωμένους και με τήν κεφαλήν άνω βλέπουσαν. Τούτο άκριβώς πράξι- ται να εκτελεσώμεν άλ- λά μηχανικώς αντί του στόματος,θά μεταχειρισ- θώμεν κυτίον τι και αντί τών χειλέων μικράν ό- πην.

Έλλείπει κυτίου δύ- ναθε να κατασκευάσγη τοιοϋτο τι προχείρως εκ παιγνιοχέρτων, άκολου θούντες το σχέδιον τής παρακειμένης εικόνας. Έπί τινος δε πλευράς ανοίγεται μικράν όπην έφ' ης προσεκτικώς έμφυζ- εις καπνόν, δσω το δυνα- τόν πυκνότερον και είτα κλείετε άμείσως δά του δακτύλου σας τήν όπην. Τούτων γενομένων ιδιαι- τέρως, παρουσιάζεταε ποδ τών θεατών σας, και κρα- τούντες το κυτίον καθ' όν τρόπον έν τή εικόνη ήμών ένδεικνύται, πιέζετε έλαφρώς και κατά δια- κύματα διά του αντίχειρος τήν κάτωτη πλευράν του κυτίου άρίνοντες άνοικτήν τήν όπην. Τότε πράγματι μικροί κύκλοι εκ καπνού θέλουσιν εξέλθη ύψόμενοι, μεγεθυνόμενοι και είτα διασκαζόμενοι.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Πάσαι αί πρός τά είδωλα και πρός ανθρώπους ύποταγαί του άνδρός βαρμηθέν καταργούνται, πλην μίχ μόνη εύδέποτε θά καταργηθή. Η πρός τήν γυ- ναίκα ύποταγή του και δουλεία.

Διά τής έργατίας όπαλλασσόμεθα τριών μεγάλων κακών, τής στενοχωρίας, τής ένδειας και τής κακίας.

Η καρδια τής γυναίκας έμιάζει με τήν γήιναν. Είναι ώραία να τήν βλέπης και να τήν θυμαίσης, άν όμως τολμήσης να τήν έγγίξης και κατακτήσης, τήκεται εις χείρας σου και μετ' αηδίας προσπαθής να τήν άπορρίψης.

Η ηλικία τής γυναίκας άρχίζει να είναι άόριστος ή άγνωστος μετά τήν ώρίμανσιν.

"Ανθρωπος ούδαμού ύπάρχει χωρίς λύπην. Άλλά και άν ύπάρξη ούτος δέν είναι άνθρωπος, άλλ' άναί- σθητον κτήνος.

"Έχει πάς τις φίλους, άλλ' είλικρινείς και πιστούς, όμιζόλοιν τήν σήμερον.

Η άληθής απόλαυ- σις έν τω κόσμω τούτω είναι ή μόνη διδαχθεΐσα υπό του Χριστού, ή άγοθοεργία και ήτις έχει και τήν άνταπόδι- σιν της έν τή άληθή ζωή, τή ούρανή.

Έντιμώτερος γίνε- ται τις χάνων έν μό- νον δάκρυ, ή ποταμούς αίματος.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

Αί όπώραι και τά λαχανικά.

Η συμβουλή, ήν ένταυθα δίδομεν είναι λίαν άναγ- κεία διά τήν έποχήν ταύτην, όποτε λαχανικά και όπώραι και άρθροούσιν και μεγάλως καταναλίσκονται. Συμβάίνει λοιπόν, πολλάκι: ένκεν άμελείας, επίλη- σιστονης ή και άπερισκεψίης, προσάντων δε εις τας πτωχάς και μικράς τάξεις να τρώγονται άπλυτοι.

Άλλά τί δέν ενέχει εις άπλυτος καρπος ; Πότοι χείρας βρωμεράι δέν τών ήγγισαν και δέν έτριβήσαν επ' αυτών από του κόπτου μίχρη του πωλητηού; Τις δύναται να μη ύποψιασθή, ότι κάποια χείρ εξ ότων διήλθε δέν ήσο άσθενικώς τινος ή δέν είχαν ψάσση άλλα βρωμερά άντικείμενα ;

Άλλ' έκτός τούτου ό κοινοτός, άλλος φοβός και επικίνδυνος έχθρός, δέν είναι ίκανόν φόβητρον διά να λαμβάνωμεν τά μέτρα μας ;

Δέν πρέπει να φανταζώμεθα άνωπάρκτους και άπι- θάνους φορείς τών πολυαριθμών νοσημάτων και μει- σωμάτων κρισθ έν τών θερμών έποχών. Ας προσυλτα- σόμεθα από τόν πάγον, τά ύδατα, τας αναθυμιάσεις έλωδών τόπων, άλλα δε φροντισώμεν περισσότερον περί του έγθρού, παρά περί τής σκιάς του.

Πλύνετε λοιπόν καλώς τά όδρα τής γής και προ- πάντων έπιμελώς τας σταφυλάς και παρούσια, ένθα ό κοινοτός δυσκολώτερον εξαγεται.

ΑΔΕΞΑΝΑΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

ΠΩΣ ΔΕΝ ΕΓΕΙΝΑ ΙΕΡΟΣΠΟΥΔΑΣΤΗΣ

Ημην δεκαέτης· καιρός ήτο πλέον να φρον- τίσωμεν περί τής ήθικης μου εκπαιδεύσεως. Όσον άφορά τήν φυσικήν μου διαπαιδαγω- γηοιν ήμην αρκετά προχωρημένος· έρριπτον τόν λίθον ως ό Δαυιδ έσυρον τό τόξον ως στρατιώτης τών Βαλεριών νήσων και ίπ- πευον ως Νουμηδός.

Έζητήθη λοιπόν και δι' έμέ ή δωρεάν εί- σοδος εις τας σχολάς, τας προωρισμένας διά τους υίους τών άνωτέρων αξιωματικών, άλλα με όλας τας έκλιπαρήσεις, δέν εγενόμην δε- κτός ούτε εις τό Πρυτανείον, ούτε εις άλλο αυτοκρατορικόν λύκειον.

Άκριβώς κατά τας άτυχεΐς ταύτας άπο- πείρας άποθνήσκει ό εξαδέλφος μου Άδός Κοσελ· ό Άδός ούτος ήτο τοποτηρητής τών παπών, υπό τους βασιλείς δε Λουδο- δίκον XV και XVI έσχε πολλάς προσόδους και προκίσματα. Φυσικά λοιπόν ήτο πλού- σιος. Έν Λάρνη, χωρίω εις άπόστασιν λεύ- γης από τό Βιλλέρ Κοττερέτ ειχεν έξοχον έπαυλιν και κήπον γραφικώτατον εις τό βά-θος τερπνής κοιλάδος· άλλ' έκτός ταύτης ειχε και άλλην εις τό Βιλλέρ Κοττερέτ.

Δύο φορές κατ' έτος επήγαγα εις τήν οικίαν του εξαδέλφου μου· τήν πρώτην του έτους και τήν ήμέραν τής εορτής του, ότε εφίλει τήν μίαν παρειάν μου και εδιδεν έλα- φρόν ράπισμα εις τήν άλλην· εις ταύτα μό- νον περιωρίζετο ή γενναιοδωρία του.

Μίαν φοράν μου έδωκε και έν πεντάφρα- γον· έκτοτε δέν τόν έπεσκέφθημεν πλέον, διότι κατά τό αυτό έτος άπέθανε.

Άφήκε τό έτήσιον αύτου είσοδήμα ύπέρ τής προκοδοτήσεως τών κορσίων της Ρουάν,

εις τήν μητέρα μου δε έφ' άπαξ 1500 φράγκα. Τέλος αφήκε δι' ένα συγγενή του ύποτρο- φίαν έν τω ιεροσπουδαστηρίω του Σουασών.

Η δήλωσις ήτο φανερά· ό μέλλων ιερο- σπουδαστής ήμην έγώ.

Υπελείπετο μόνον να με πείσουν να υπάγω εις τήν ιερατικήν σχολήν· πράγμα τό όποιον δέν ήτο και πολύ εύκολον. Η μητηρ μου δέν έλασε καθόλου μέρας εις τό ζήτημα τούτο. Πτωχή γυνή ! ήτο άνίσχυρος ν' άποφασίση επί πράγματος έναντίον τής θελήσεώς μου. Μίαν έπιθυμίαν ειχεν όμως, να μοι δώση τό κατά δύναμιν καλητέραν εκπαιδευοιν.

Δύο, τρεις μήνες παρήλθον ούτω με άγώ- νας και προσπαθείας ίνα φύγω και με προ- σευχάς τής μητρός μου. Τέλος μίαν ήμέραν μετά πολλάς παρακλήσεις και άφου μοι ώρ- κίσθη ότι ήμην έλεύθερος να φύγω του ιερο- σπουδαστηρίου, άν ή έν αυτώ ζωή δέν μοι ήρσκεν, ειπον τό μοιραϊον 'ναΐ'.

Δέν υπελείποντο ή όκτώ ήμέραι προετοι- μασιών.

Ο χωρισμός ούτος πολύ θα έστοίχιζε βε- δαίως και εις έμέ και τήν μητέρα μου ήτις έκρυπτε τά δάκρυά της, προσπαθοΐσα να φαί- νεται χαρωπή.

Τήν προτεραίαν λοιπόν τής επιβιβάσεώς μου επί τής άμάξης ήτις δις τής έβδομάδος συνεκοινωνεί μεταξύ τής Βιλλέρ Κοττερέτ και Σουασών, ένω συνήθριζον και εξήταζον όλας τας προμηθείας μου παρετήρησα ότι μοι έλειπεν έν μελανοδοχείον. Τό ειπον εις τήν μητέρα μου, ήτις κρίνουσα δικαίαν τήν αί- τησίμ μου με ήρώτησε τί είδους μελανοδο- χείον έπεθύμουν.

Έγώ ειχον άπόφασιν ν' άποκτήσω πολυ- τέλες τοιοϋτο έπεθύμουν μελανοδοχείον εκ κέρατος μετά στηρίγματος γραφιδοφόρων, ή δε μητηρ μου μη έννοουσα καλώς μοι έδωκε δώδεκα πεντάρας διά να τό αγοράσω μόνος μου.

Προσέεσθε καλώς τό έπεισόδιον τούτο, ό- περ καιτοι τόσω άσήμνησθ. έν τούτοις ήρ- κесе να μετατρέψη τόν ρουιν τής ζωής μου.

Μετέδην λοιπόν εις τόν χαρτοπώλην Δεβώ, εζήτησα τό περιγραφέν μελανοδοχείον. άλλ' ούτος μη έχων τήν ώραν εκείνην τοιοϋτον ως τό εζήτησα, μου ειπε να επανέλθω τήν εσπέραν.

Πράγματι επανήλθον τήν εσπέραν, ότε έτυχε να είναι έν τω χαρτοπωλείω και ή εξαδέλφη μου Καϊκηλία, ήτις τά μέγιστα έχάρη ίδοϋσα με. Έπειτα με σκωπτικόν ύφος ήρ- χισε να μοι διδη εύχάς ύπέρ τής ευτυχίας μου έν τω σταδίω τό όποιον εξέλεξα και μοι ύπέσχετο μόλις έχειροτονούμην να με διωρίση πνευματικόν της. Δέν ήξεύρω πως

εκέεινην τὴν στιγμήν μ' ἐφάνησαν πολὺ πικρὰ τὰ σκώμματα καὶ τὸ μέλλον ἀξίωμα πολὺ βαρὺ, ἀλλ' ἔρριψα τὸ μελανοδοχεῖον, ἔβαλα τὰς δώδεκα πεντάρας εἰς τὸ θυλάκιόν μου καὶ ἐξῆλθον τοῦ καταστήματος φωνάζων!

— Ἐτελείωσε! Δὲν πηγαίνω εἰς τὸ Σεμινάριον!

Ὡς ὁ Κάισαρ ὤφειλον νὰ διαβῶ τὸν Βουδουάικωνα.

Ἦδη ἔπρεπε νὰ ἀποφύγω τὰς ἰκεσίας τῆς μητρός μου, πρὸ τῶν ὁποίων δὲν θὰ εἶχα ἴσως τὸ θάρρος ν' ἀντισταθῶ.

Ἠγόρασα λοιπὸν ἓνα ἄρτον καὶ σαλάμια, τρεφὰς 2—3 ἡμερῶν καὶ μετέβην πρὸς συνάντησιν τοῦ Βουδουά.

Ἀλλὰ πρέπει νὰ σὰς ἐξηγήσω τίς ἦτο ὁ Βουδουά οὗτος.

Τύπος παράδοξος, ἀνθρώπου ἀείποτε πεινῶντος. Ἐὰν δὲ ἡ ἀσθένεια βουλιμία δὲν εἶχε βαπτισθῆ οὕτω κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἔπρεπε νὰ ἐλάμβανε τὸ ὄνομα Βουδιμία. Οὐδέποτε συνήντησα πλέον λαίμαργον τοῦ Βουδουά. Μίαν ἡμέραν ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μας· ἐπρόκειτο δὲ νὰ σφάζωμεν ἓνα μόσχον.

Ὁ πατήρ μου βλέπων τὰ λαίμαργα βλέμματα τοῦ Βουδουά τῷ λέγει.

— Τὸ θέλεις ὄλο τὸ μοσχάρι; Ἐγὼ εὐχαρίστως τὸ θυσιάζω, ἂν ἡμπορῆς τὸ φᾶς.

— Ἄ! ὁ στρατηγὸς κοροϊδεύει, εἶπεν ὁ Βουδουά.

— Ὅχι! Ἐχεις τὸ λόγο μου.

— Λοιπὸν τότε τὸ θέλω.

Ἐθέσαμεν λοιπὸν ὀλόκληρον τὸν μόσχον εἰς τὸν κλίβανον καὶ ἀφοῦ ἐψήθη, κατεφαγώθη ὀλοοχερῶς ἀπὸ τὸν φοβερὸν Βουδουά.

Ἐνῶ δὲ ἐγλύφε τὰ τελευταῖα ὄσπια τῷ λέγει ὁ πατήρ μου.

— Ἐπίζω ὅτι δὲν πεινάς πλέον...

— Βάλετε καὶ τὴν μητέρα του στὸ φούρνο, στρατηγέ μου, καὶ τότε βλέπετε.

Ὁ πατήρ μου δὲν ἔφερε καμμίαν ἀντίρρηση· πράγματι ὁ Βουδουά ἦτο ἀξίος ν' ἀφήσῃ μόνον τὰ κέρατα τῆς ἀγελάδος.

Ἄλλοτε πάλιν ἔτυχε, ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ κ. Δανρὲ - Δὲ - Βουτι, καθ' ἣν ὤραν ἀνέδιδον μεθυστικὴν εὐωδίαν εἰκοσιτέσσαρα κοτόπουλα σιγαλῶς ἐψηγόμενα ἐπὶ τοῦ ὀβελοῦ. ὁ κ. Δανρὲ ἔσχε τότε τὴν εὐήθειαν νὰ τῷ κάμῃ πρότασιν ἀνάλογον μετὰ τὴν τοῦ πατρός μου. Ἡ διαφορά ἦτο ὅτι ἀντὶ μόσχου τῷ προσεφέροντο ἤδη 24 κοτόπουλα.

Περὶ τὸν εἶνε νὰ σὰς περιγράψω πῶς τὰ 24 κοτόπουλα ἐγένοντο 29 βουκιαί· ἄλλοτε πάλιν ἦλθεν εἰς Βιλλέρ Κοττερὲτ ὁ πρίγκηψ τοῦ Κονδὲ χάριν κυνηγίου. φέρων μετ' αὐτοῦ ὑπὲρ τοὺς ἑκατὸν κύνες.

Ὁ Βουδουά ἐπέτυχε τότε τὴν θέσιν τοῦ φροντιστοῦ τῶν κυνῶν· ἀλλὰ καί τοι καθῆμερινῶς ἐδίδεται τὸ αὐτὸ ποσὸν ἄρτου καὶ πνευμάτων, παρετηρήθη ὅτι τὰ πτωχὰ ζῶα ἐξησθένουν καὶ ὑπέφερον.

Ἐξήτασαν καὶ εὔρον, ὅτι ὁ κ. Βουδουά ἔτρωγε μόνος αὐτὸς τροφήν πλέον τῶν τρισάκοντα κυνῶν, ἐκτὸς τῆς ἰδικῆς προωρισμένης δι' αὐτόν. ἦτις ἦτο φοβερὰ τὴν ποσότητα, ἀκριβῶς ἐκ φόβου μὴ ἐπιπέσῃ καὶ ἐπὶ τῆς τροφῆς τῶν κυνῶν.

Ἴδου τί ἦτο ὁ Βουδουά, ὅσον ἀφορᾷ τὸν στόμαχον.

Κατὰ τὴν φυσικὴν αὐτοῦ κατασκευὴν ἦτο τὸ καθαῖμα τῆς πλάσεως. Ὁ Κουασιμόδος ἀπέναντι τοῦ Βουδουά ἠδύνατο νὰ ἐγείρῃ εὐλόγητος ἀπαιτήσεις ὑπαισιότητας. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο κατάστικτον, ρυτιδῶδες καὶ κατασφωμένον ὑπὸ ἀκατανομήτου ἀσθενείας. Ὁ εἰς ὀφθαλμὸς του ἔξω τῆς κόγχης, ἔνεκεν ἐξορύξεως τοῦ βλεφάρου, ἐφαίνετο ἔτοιμος νὰ πέσῃ, καὶ ἦτο πάντοτε πλήρης δακρύων καὶ αἵματος. Ἡ ρίς του ἀντὶ νὰ προεξέχῃ συνεθλίβετο ἀνωθι τοῦ χόνδρου καὶ ἐπλατύνετο ἐπὶ τοῦ ἄνω χείλους. Τὸ χεῖλος τοῦτο ἐκ τῶν ἄκρων τοῦ ὁποίου ἔρρεε οἴελος μαύρος ἐκ τοῦ μασομένου καπνοῦ, ἐσχημάτιζε τὸ ἀνώτερον τόξον, στόματος ὁμοίου πρὸς τὸ τῶν ὄφρων καὶ διήκοντος μέχρι τῶν ὠτίων· ὀλόκληρος μὲν πρὸς τὸ εἰσέρχεται ἐν τῷ στόματι του, ἀνευ φόβου ἀσφύξιας. Τὸ ὑπόλοιπον τοῦ προσώπου του κατεῖχετο ὑπὸ τριχῶν χονδρῶν καὶ ἐρυθρῶν μεκενὰ ἐν τῷ μεταξῦ διαστήματι, ὀφειλόμενα εἰς τὴν κατηραμένην του ἀσθενείαν.

Ἡ προσωπὶς αὐτῆ ἐφέρετο ἐπὶ σώματος πέντε ποδῶν καὶ ἑννέα δακτύλων, οὐτινος ὅμως τὸ πραγματικὸν ἀνάστημα ἦτο δύσκολον νὰ καθορισθῆ διὰ τὸν λόγον, ὅτι ἡ κνήμη του εἰς ἕκαστον βῆμα συνεπτύσσετο πολὺ πλέον τῆς ἄλλης. Παρ' ὅλα ταῦτα κατεῖχε δύναμιν ὑπερφυσικὴν· Ἐσήκωνεν ἐπὶ τῶν ὤμων του κιβώτια ἐνδυμάτων, κλίνην, τράπεζαν καὶ ὅ,τι ἄλλο ἠδύνατο καὶ μετὰ τὸ χωλὸν βῆμα του τὰ μετέφερον ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην οἰκίαν.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ Βουδουά, ὅστις ὡς Αἰκιδάμας, λαβῶν ἵππον ἐκ τῶν ὀπλῶν τῶν ὀπισθίων ποδῶν τῷ ἀπέσπασε τὰς ὀπλάς, ὅστις ὡς ὁ Σαμφὼν ἠδύνατο ν' ἀποσπᾷ τὰς πύλας τῆς Γάζας καὶ νὰ τὰς μεταφέρῃ ἐπὶ τῶν ὤμων του, ὁ Βουδουά, ὅστις ὡς ἄλλος Μίλων Κροτωνιάτης ἔκαμε τὸν κύκλον τοῦ ἵπποδρομείου φέρων ἐπ' ὤμου βουῖν, ὃν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν κατεβρόχθισε κατόπιν, ὁ Βουδουά ὁ δύναμιν ἔχων ἐλέφαντος, εἶχε τὴν ἡμερότητα ἀρνίου.

Οὕτω ὁ ἀσχημος, ὁ ἐμπνέων ἀποστροφὴν καὶ ἀνηδὴαν εἶχε πανταχοῦ φίλους. Διέμενον παρὰ τῇ θεῖα του κ. Χάπουις, διευθυντρία τοῦ ταχυδρομείου, ἀλλ' ἔτρωγεν εἰς ὄλας τὰς οἰκίας. Τρεῖς φορές καθ' ἡμέραν ἔκαμνε τὸν γῦρον του καὶ συνήθριζε τὰ τρόφιμα τῆς ἡμέρας. Καὶ βεβαίως δὲν τὸν ἐπήρκουν ἀλλὰ τέλος ἐτρέφετο.

Αὐτὸς ἦτο ὁ Βουδουά εἰς τὸν ὁποῖον ἐπῆγα ζητῶν κρουσφήγετον ἐπὶ 2-3 ἡμέρας εἰς μίαν ἀπὸ τὰς καλύφας, ἃς εἶχεν ἐν τοῖς περίε τῆς πόλεως.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Βουδουά συγκατετέθη, συμβουλεύσας με μόνον νὰ παραλάβω καὶ ἓνα σκέπασμα, διότι τὸ φθιόπωρον εἶχε προχωρήσει καὶ αἱ νύκτες δὲν ἦσαν θερμαί.

Εἰσῆλθον λοιπὸν εἰς τὴν οἰκίαν μας, ὠλισθησα μέχρι τοῦ θωματίου μου, ἔλαβον ἐν τῶν οκτασμάτων τῆς κλίνης μου καὶ ἔγραψα ἐπὶ φύλλου χάρτου.

«Μὴ ἀνησυχεῖς, καλὴ μου μητέρα. Κρύπτομαι, διότι δὲν θέλω νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Σεμινάριον».

Καὶ μετέβην εἰς συνάντησιν τοῦ Βουδουά, ὅστις ἐκτελέσας τὴν ἐσπερινὴν συγκομιδὴν του μετ' ἀνέμενον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δημοσίου κήπου.

Ὁ Βουδουά εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του δύο κρουσφύγετα· ἐν παρὰ τὸν σιδηρόδρομον τῆς Βιδιέρης καὶ τὸ ἄλλο παρὰ τὸν σιδηρόδρομον τῆς Κομπιένης. Εἰς τὸ δεύτερον λοιπὸν εὔρον καταφύγιον κατὰ τοῦ Σεμιναρίου.

Διῆλθον οὕτω τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας ἐν τῷ δάσει τὰς νύκτας περιτυλισσομένους ἐν τῷ κλινοσκεπασματι ἐκοιμούμενην ἡμέραν μετέβαινον ἀνευ τύψεως, τὴν εἰς ἀπὸ τοῦ ἐνὸς κρουσφυγέτου εἰς τὸ ἕτερον ἀγρεύων πτηνά. Πιστεύω δὲ ὅτι ἡ ἐπιτευχθεῖσα ἐρήμωσις ἦτο τοιαύτη. Ὡστε μόνον κατὰ τὴν ἐπομένην ἀνοιξίαν θ' ἀναφαινόντο πτηνά. Τέλος τὴν τετάρτην ἡμέραν ἐπέστρεψα ἀλλὰ μὴ τολμῶν νὰ ὑπάγω κατ' εὐθείαν εἰς τὴν οἰκίαν μου, μετέβην παρὰ τῇ ἀγαθῇ κυρίᾳ Δαρκούρ καὶ τὴν παρεκάλεσα ν' ἀναγγείλλῃ τὴν αἰσίαν ἀφίειν τοῦ ἀσώτου υἱοῦ καὶ προετοιμάσῃ οὕτω τὴν εἴσοδον εἰς τὴν πατρικὴν μου οἰκίαν.

Οἱμοι! Ὅσο περρισότερον ἄσπια εἶνε τὰ παιδιά τόσο καλῆτερον τὰ ὑποδέχονται. Ἀπόδειξις εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ ἀσώτου υἱοῦ, ὅστις μετὰ τριετίαν ἐπανελθὼν εὔρεν ὑποδοχὴν θερμοτάτην καὶ μόσχον πρὸς σφαγὴν. Ἄν ἐπέστρεφε μετὰ ἐξαετίαν θὰ τῷ ἐσφάζον βουῖν!

Ἡ μήτηρ μου μ' ἐνηγκαλίσθη, ἀποκαλοῦσα με κακὸν καὶ μ' ὑπεσχέθη οὔτε λόγος νὰ γίνῃ περὶ τοῦ Σεμιναρίου. Ὅλη τῆς ὁ-

μως ἡ ὀργὴ ἐξέσπασεν ἐπὶ τοῦ Βουδουά καὶ τὴν πρώτην φοράν καθ' ἣν οὗτος ἐπανῆλθε, μ' ὄλην τὴν πτωχείαν μας τῷ ἔδωκε πέντε φράγκα!

Ἴδου λοιπὸν τὸ περιστατικόν, ὅπερ ἠλλαξέ τὴν φάσιν τῆς ζωῆς μου· ἂν τὴν πρώϊαν ὁ χαρτοπώλης εἶχεν μελασοδοχεῖον, ὡς ἐζήτην, δὲν θὰ ἐπέστρεφα τὴν ἐσπέραν, ἐπομένως δὲν θὰ συνήντων τὴν ἐξαδέλφη μου, ἦτις δὲν θὰ με περιεγέλα τόσο ὥστε νὰ ἐξαφθῶ, ἐν θὰ ἐπιθέμην ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Βουδουά καὶ τὴν ἐπινῶσαν θὰ μετέβαινον εἰς Σουασὸν ἐν τῷ ἱεροσπουδαστηρίῳ. Ἄπαξ ἐκεῖ εἰσελθὼν ὠρισμένως θὰ ἐγενόμεν μέγας τις ἱεροκήρυξ ἀντὶ πτωχοῦ ποιητοῦ, οἷος, εἶμαι.

AN-HPIN

ΣΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΟΝ

I

Δι' ἐμέ, τίποτε; Ἠρώτησεν εἰς νέος εἰσερχόμενος μετὰ κατηφῆ ὄψιν.

— Μάλιστα, κ. Εὐτύχιε· ἓνα γράμμα καὶ ἓνα δέμα χαρτιά... Λυποῦμαι ὅμως πολὺ, ἀλλὰ ἔχω διαταγὴ νὰ σὰς γνωστοποιήσω, ὅτι ὁ ἀρέντης μου... σὰς βγάζει ἀπὸ τὸ σπῆτι!... Ἄ! νά, ἔρχεται μάλιστα.

Τῷ ὄντι τὴν στιγμήν ἐκείνην μὴ ἰδιωτικὴ ἄμαξα ἐσταμάτα πρὸ τῆς οἰκίας καὶ ὁ Πασχάλης, ὁ θυρωρὸς, ἐγκαταλείπων τὸν ἀναξιοχρεὸν ἑνοικιον κ. Εὐτύχιον Βερτρὰν ποιητὴν, ἐσπευσε ν' ἀνοιξῇ τὴν θυρίδα εἰς τὸ σεβαστὸν ἐκεῖνο πρόσωπον τοῦ ὁποίου οἱ ἴπποι ἐποδοκρότου εἰς τὸν δρόμον.

Ἡ ἄμαξα ἔκαμνε ἓνα δέμα ἐλιγμούς καὶ ὅταν ἐσταμάτησεν εἰς τὸν διάδρομον τῆς οἰκίας, κατήλθε πρῶτῃ νεάνις εἰκοσαετίς τῆς ὁποίας ἡ εὐγενὴς μορφή κατέστησε ἐρυθροῦν τὸν Εὐτύχιον. Εἶτα κατήλθον ὁ πατήρ τῆς καὶ ἓνας νέος ὠραίος, στολὴν φέρων ὑπολογαγοῦ τῶν πεζιναυτῶν. Ἀμφότεροι ἠκολούθησαν τὴν κόρην εἰς τὴν ἰσόγειον εἴσοδον, ἐνῶ τὸ πολυτελὲς ὄχημα διευθύνετο βραδείως πρὸς τοὺς σταύλους.

Ὁ θυρωρὸς ἐπαναθέσας εἰς τὸ κεφάλι του τὸν βελούδινον σκούρον του, ἐστράφη πρὸς τὸν ἐνοικιαστήν των ὁ ὁποῖος ἐκράτει ἀνά χεῖρας ἀκόμη τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὰ χαρτιά, δάκνων νευρικῶς τοὺς μύστακός του.

— Ἐπαναλαμβάνω, εἶπεν ὁ κέρβερος φύλαξ, συνηχῶν τὴν διακοπεῖσαν συνομιλίαν του, ὅτι σὰς βγάζει... ὁ κύριος! Βεβαίως, δὲν εἶναι πρᾶγμα εὐχάριστον αὐτὸ ὅπου σὰς λέγω, ἐν τούτοις πρέπει νὰ λαμβάνῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν του καὶ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἄλλου καὶ μάλιστα τοῦ κυρίου, εἰς τὸν ὁποῖον χρεωστεῖτε δύο τριμηνίας, καὶ ὅστις πρόκειται κατ'

αυτάς να υπανδρεύση τὴν κόρην του. Συνεπῶς θὰ χρειασθῆ χρήματα...

— Πῶς! δεικοφεν ὁ νέος Βερτρὰν μὲ πνιγομένην φωνήν, ἡ δεσποινὶς Δεισῶ ὑπανδρεύεται! Ἰσως τὸν ἀξιωματικὸν τοῦ ναυτικοῦ ὅστις τὴν συνώδευσεν... πιθανόν!

— Μάλιστα, τὸν ἐξάδελφόν της, τοῦλάχιστον ἐστὶ ἐμαθῆ.

Ὁ Εὐτύχιος ἀπεμακρύνθη καὶ ἀνῆλθε περιλυπὸς τὰ ἐξ πατώματα τῆς οἰκίας.

II

Εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιόν του ἔρριψε ἐπὶ τινος θρονίως πρὸ μιᾶς τραπέζης ἐπὶ τῆς ὁποίας διάφορα χαρτιά εὐρίσκοντο φύρδην μίγδην.

— Πολὺ λυπηρὸν πρᾶγμα! ἐπιθύρσειν ὁ ποιητὴς ἐξηνητημένος. Μετ' ὀλίγον θὰ ἦμαι εἰς τοὺς πέντε δρόμους χωρὶς κατοικίαν, χωρὶς λεπτὸ! Ἡ ἐφημερίς ἡ ὁποία θὰ ἐδημοσίευε τοὺς στίχους μου αὐτούς, τὴν τελευταίαν ἐλπίδα μου, ἐπιστρέφει τὸ χειρόγραφον. Καὶ εἰς ἐπίμετρον τῆς συμφορᾶς ἡ μουσα, ἥτις μὲ ἐνέπνευε, ὑπανδρεύεται. Τὸ πᾶν ἐγάθη! Τί θὰ γείνω!...

Ἐστῆριξε τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης, συνέστειξε τοὺς κροτάφους του, ἐβυθίσθη εἰς συλλογισμοὺς καὶ ὅταν ἐσήκωσε τὸ ὄχρον πρόσωπόν του εἰς πικρὸς μορφοσμοὺς ἐκράτει εἰσέτι ὑψωμένον τὸ ἓν ἄκρον τοῦ μύστακος του.

— Ἐ! ἐτραύλισε, συνεχίζων μεγαλοφώνως τὸν χείμαρρον τῶν σκέψεών του Ἐνωρίζω καλῶς αὐτὴν τὴν κοιλάδα τῆς δυστυχίας!... Ἡ ζωὴ δὲν ἀξίζει ἀπολύτως τὸν κόπον νὰ ἦναι... Ἰσως ὁ θάνατός μου λυπηρὸς ἐκείνην ποῦ ἀγαπῶ... Ἰσως ἡ ἐργασία ἡ τόσῃ περιφρονηθεῖσα στερεθῆ ὑπὸ ἐπιτυχίας!... Ἡδὴ Εὐτύχιος ὁ κύβος ἔρριψε! Ἐχε θάρρος! Πρέπει νὰ ἐπιβληθῆ εἰς κακὴν ὥραν!... Μία πτώσις εἰς τὸν Σηκουάναν... πλοῦτος... καὶ ἐτελειώσαν τὰ βάζανά σου!...

Ἐπεσεν ἡ αὐλαίκα!...

Ἡναψε σιγᾶρον, ἔλαβε μελάνην καὶ ἀποφασιστικῶς ἔγραψε τὰ ἀκολουθοῦντα γραμμάς:

Ἡ παρούσα εἶναι ἡ διαθήκη μου:

Παρακαλῶ τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας τῆς συνοικίας μου νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ σπῆτι μου, μόλις ἐκτραπῆ τὸ πτώμα μου, καὶ νὰ δανείμῃ τὰ ὑπάρχοντα χειρόγραφα μου εἰς τὰς ἐφημερίδας. Παραγγέλλω εἰς αὐτάς νὰ μὴ σφετερισθοῦν δικαιώματα συγγραφῆς καὶ τὰς εὐχριστῶ προκαταβολικῶς διὰ τὴν φιλοξενίαν τῶν ἔργων μου, τὴν ὁποίαν μοῦ ἤρνήθησαν ὅταν ἔζων.

Κληροδοτῶ τὰ ἐπιπλά μου εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τῆς οἰκίας πρὸς πληρωμὴν τῶν τριμηνιῶν τῶς ἐπίσης τοῦ ἀρεῖλου ἐξ ἐνοικίων, συγχωρῶν μὴν ἀπόρσάν του συγχρόνως, τῆς ἐπίσης δυστυχῶς δὲν ἠδύνατο νὰ προῖδῃ τὰ ὀλιγοῦσα ἀποτελέσματα.

Κατόπιν ὅθεν ἔλων αὐτῶν, ἐλευθέρως πάσης σωματικῆς καὶ ψυχικῆς ὑποχρεώσεως, ὑποσημειοῦμαι,

Εὐτύχιος Βερτρὰν.

Ὅστις Β... ἀρ. 108

Ὁ ποιητὴς ἠρέμως εἶτα ἐνέκλεισε τὴν διαθήκην του εἰς φάκελλον καὶ τὸν ἔθεσεν εἰς τὸ θηλάκιον

τοῦ ἐπανωφορίου του. Ἐταξινόμησε κατόπιν τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης χειρόγραφα, προσθέσας μίαν ποιητικὴν σύνθεσιν τῆς προτετραίας: «Στροφαὶ εἰς τὴν ἀγκαπητὴν» καὶ περιελθὼν τὸ μικρὸν δωμάτιόν του μὲ φωνὴν πλήρη παραπόνου:

— Χαίρετε, ἐπιθύρσει, χαίρετε τρεῖς καὶ ἄστατοι ἐλπίδες μου!

Ἀκολουθῶς κατῆλθε τὰς βαθμίδας τῆς οἰκίας, διελθὼν τὸ προαύλιον. Ἐστειλεν ἓνα φίλημα διὰ τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων του εἰς ἓν φωτιζόμενον παράθυρον τοῦ μεγάρου καὶ εὐρέθη εἰς τὸν δρόμον, ἀφοῦ ἠύχθη εἰς τὸν Πασχάλην καληνύκτα.

III

Ὁ ἄνθρωπος ὀρίζει, τὰ δὲ γεγονότα ἀποφασίζουσι. Μεγάλῃ ἀλήθειᾳ μὴ ἔχουσα ἀνάγκην ἀποδείξεως.

Ὁ Εὐτύχιος διερχόμενος τὴν λεωφόρον ἤκουσε νὰ καλεῖται ὀνομαστικῶς καὶ ἐστράφη νὰ ἴδῃ. Ὁ στόμαχος του ἦτο πλέον ἡ κενός!

— Εὐτύχιε! Ἐ! Εὐτύχιε!

— Θανάση!... Πῶς, ἐδῶ στὸ Παρίσι!

— Μὴ βρώξας,

— Καὶ ἀπὸ πότε;

— Ἀπὸ ἐβδομάδος.

— Καὶ τί ὑποθέσεις ἔχεις ἐδῶ;

— Μία δικὴ μὲ τὸν προμηθευτὴν τοῦ ἐμπορίου μας αἴκου μ' ἔφερεν ἐδῶ, ἀλλὰ τὴν ἐκανόνισα ἤδη. Τώρα βιάζομαι νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου. Καὶ σκοπεῖω νὰ φύγω τὸ ἑσπέρας μὲ τῶν ἐνδίκων καὶ σαράντα.

— Τί εὐτυχία νὰ σε συναντήσω!... Λέγε μου ἔραγες!

— Ὅχι, ἀκόμη.

— Τότε σὲ προσκαλῶ, ἀλλὰ γλήγωρα διότι εἶμαι πεινασμένος!

Σὺ ποῦ γνωρίζεις τὸ Παρίσι ὀδήγησέ με εἰς κανένα καλὸ ξενοδοχεῖο.

Μετὰ τινὰ λεπτὰ οἱ δύο φίλοι εἰσῆρχοντο εἰς τὸ ἐστιατόριον ἀκριβῶς εἰς ἐκεῖνον ὅπου ὁ ποιητὴς εἰς εὐτυχεῖς ἡμέρας ἔφαγε τὰ καλλίτερα φαγητά.

Ἀφοῦ ἐξέλειξαν ἀμφοτέρω μίαν καλὴν μερίδα, ἔβγαλαν τὰ ἐπανωφορία τῶν καὶ τὰ ἐκρέμασαν. Ὁ Ἀθανάσιος λογικῶς πάντοτε ἔβγαλεν ἀπὸ τὸ ἐπανωφορίον του τὸ ἀρκετὰ ὀγκῶδες χρηματοφυλάκιόν του.

— Πῶς, σὺ δὲν μὲ μιμνήσαι, ἠρώτησε τὸν συνδαιτημένον του.

— ὦ! ἐγὼ... ἐπιθύρσειν ὁ Εὐτύχιος μειδιάσας εἰρωνικῶς καὶ σκοπεύμενος τὴν διαθήκην του!

Ἐπὶ τέλους ἐκάθησαν. Μετὰ τὴν πόσιν ἐνός καλοῦ ζωμοῦ καὶ ἡμισίας φιάλης οἴνου, ὁ ταξιδιώτης ἠρώτα τὸν σύντροφόν του:

— Ἐ! καλὸ τὸ φαγητόν, ἀλλὰ καὶ αἱ ἐργασίαι πῶς πηροῦν!

— Ἐτσι καὶ ἐστὶ, ἀγαπητέ. Μᾶλλον κακὰ.

— ὦ! καὶ ἐγὼ σὲ ἐνόμιζον ἐξησραλισμένον ἤδη.

— Ἐὰν ἐγνωρίζεις διὰ ποίου τρόπου θὰ ἐξασραλισθῶ...

— Πολὺ μελαγχολικῶς ὁμιλεῖς; μήπως τὰ πρᾶγματα δὲν ἦλθον ὅπως τὰ ἤθελες;

— Ἦλθον τόσον ἀσχημα ὥστε...

— Ὄστε;

— Ὄστε μετὰ τὸν ἀποχωρισμὸν μας...

— Λοιπόν;

Ὁ Εὐτύχιος διὰ χειρονομίας τῷ ἐδήλωσεν ὅτι θὰ ἐπνίγεται.

— Πῶς; Τί θὰ κάμῃς; ἀνέκραξεν ὁ ἄλλος ἐκπληκτός; τὸ ἐσκέφθη; Ἐλα, ἔλα μὴ ἀστειεύσαι...

— Σοβαρῶς ὁμιλῶ. Ἡ ζωὴ ἀγαπητέ, οὐδεμίαν ὑπόσχεσιν τῆς ἐξετέλεσε, καίτοι τόσῃ τὴν ἐσεβόσθη.

— Δὲν θὰ διαπράξῃς τοιαύτην ἀνησίαν; ἀκούς;

— Καὶ ποῖος θὰ μ' ἐμποδίσῃ, ὑπέλαβεν ὁ ποιητὴς ἐν ἐξάψει ἥτις ὀφείλετο εἰς τὴν προδοτικὴν ἐπήρειαν τοῦ οἴνου, τοῦ ὁποίου αἱ ἀτμοὶ ἀνήρχοντο βραδέως εἰς τὸν ἐγκέφαλον.

— Ποῖος; ἐγὼ, μὰ τὸ Θεόν! Νομίζεις, ὅτι θὰ ἐπιτρέψω εἰς ἓνα παιδικὸν φίλον νὰ τερματίσῃ τὴν ζωὴν του ἀνευ λόγου καὶ δι' ἀνοησίας;

— Ἀνοησίας;

— Μάλιστα. Καὶ ποία αἰτία σὲ ὤθεῖ εἰς τοιαύτην παράλογον ἀπόφασιν; Ἀναμφιβόλως κωμικὰ ἐρωτοδολεῖσά!

— Ναι, μία ἀγάπη ἀληθινὴ καὶ μεγάλη. Ἐκείνη τὴν ὁποίαν λατρεύω μέσα εἰς τὴν ψυχὴν μου πρόκειται νὰ ὑπανδρευθῆ!

— Εἰς τὴν ἡλικίαν μας, σὲ βεβαίῳ, εὐδύλως θεραπεύονται παρόμοιοι ἀσθένεια καὶ ἀτυχία.

— Ἐξ ἄλλου μεγάλα φιλολογικὰ ἀπογοητεύσεις.

— Ὄψ! Καὶ ἐδῶ δὲν βλέπω λόγον ἀπελπισίας.

— Ἐν τέλει, ἐξηκολούθησεν ὁ Εὐτύχιος, σοῦ λέγω ὅτι εἶμαι τελειῶς ἐκτεθειμένος... Δὲν ἔχω πλέον τίποτε, μὰ τίποτε, οὔτε ἓνα λεπτὸ. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σπητιοῦ μου, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλω δύο τριμηνίας μ' ἔβγαλεν ἀπόψε ἔξω, δηλαδὴ μοῦ ἐκλείσει γιὰ πάντα τὴν πόρτα! Καὶ ἐγὼ δὲν βλέπω κανένα δυνάμενον νὰ με βοηθήσῃ... Ἀπὸ τοιαύτας ὅθεν περιστάσεις τί ἄλλο καλλίτερον μέσον ἠδύναται νὰ ἐκλέξω;

— ὦ! ὦ! Αἱ δικαιολογίαι σου δὲν ἔχουν καμμίαν βᾶσιν. Πρὸ παντὸς εἶσαι ἄδικος νὰ λῆς, ὅτι δὲν ἔχεις κανένα νὰ σὲ συνδράμῃ. Φρονεῖς ὅτι ἐγὼ θὰ σ' ἀφῶσω εἰς τὴν τύχην σου;

— Ἐσὺ;

— Ναι, ἐγὼ ὁ Θανάσης καὶ θὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω ἀμέσως. Πρωτίστως θὰ μοῦ κάμῃς μεγάλην χάριν νὰ στείλῃς κατὰ διὰ δόλου ὅλως τὸς στρεβλὰς ιδέας σου αἱ ὁποῖαι θὰ μᾶς δυσκολεύσουν εἰς τὴν γένεσιν.

— Διπλόν;

— Ἀπόψε θὰ περάσωμεν μαζί καὶ κατόπιν θὰ σὲ πᾶρω εἰς τὴν ἐπαρχίαν μου, εἰς τὸ σπῆτι μου καὶ θὰ μείνῃς ὅση θέλεις.

Ὁ Εὐτύχιος διεμαρτυρήθη ὀλίγον.

— Ἐλα, ἔλα σῶπα! ἐπανέλαβε. Τί ἔχεις ν' ἀντιτάξῃς;

Ὅτι πηγαίνεις εἰς περιπάτους, εἰς τὸ κυνήγιον τὸ ψάρεμα καὶ θὰ συμφέλιωθῇς ἐπιμὲν τὴν ζωὴν, ἡ ὁποία ἔχει τὰς ἀξιώσεις της, τὰ θεληγντὰ της

καὶ τὴν ὁποίαν εἰς ἡλικίαν εἴκοσι πέντε ἐτῶν δὲν ἔχει τις τὸ δικαίωμα νὰ περιφρονῇ. Εἴμεθα λοιπὸν σύμφωνοι;

— Θανάση!

— Δὲν δέχομαι παρατηρήσεις! Ἀπὸ σήμερον ὅθεν, μέχρις ὅτου σὲ τακτοποιήσωμεν, συμφώνως πάντοτε μὲ τὰς ἀξιώσεις σου, εἶσαι δικός μου!... καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν ὑπηρέτην:

— Μιρέ, φέρε μας ἀκόμη ἓνα μπουκαλί!...

Δυστυχῶς ἀνθρώπινος φύσις! Πόσον ὀλίγον ἀπαιτεῖται ὅπως μεταβλήθῃς.

Ἀφοῦ διεμαρτυρήθη ματαίως καὶ ἀπέκρουσε τυπικῶς πλέον τὰς προτάσεις τοῦ φίλου του, ὁ Εὐτύχιος τέλος ἐνέδωκεν.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ φαγητοῦ καὶ ὅτε ἐξήρχοντο τοῦ ἐστιατορίου ἦσαν φαιδρότατοι. Ἀφοῦ διήλθον εὐχαρίστως τὸ ἑσπέρας, διηυθύνθησαν εἰς τὸν σταθμὸν, ἀνῆλθον εἰς τὸ τραῖνον καὶ ἐξηπλώθησαν μακαρίως ἐπὶ τῶν ἐδρῶν τοῦ διαμερισματος.

IV

Περὶ τὴν αὐγὴν, διαπερσοτικὴ φωνὴ τοῦ Εὐτύχιου ἐξύπνησεν ἐντρομον τὸν Ἀθανάσιον.

— Ἐ!... τί... καμμία σύγκρουσις;

— Ὅχι, ὄχι, ἀδελφέ. Κάτι ἄλλο συμβαίνει.

— Τί πρᾶγμα;

— Χθὲς τὸ βράδυ εἰς τὸ ἐστιατόριον ἐπήρα κατὰ λάθος ἄλλο ἐπανωφορίον τὸ δικό μου ἦταν: τριμηνό καὶ ξεθωριασμένο, ἐνῶ αὐτό, ἐδῶ... παρατήρησέ το.

— Καίνουργιο καὶ τῆς μόδας! Τί μὲ τρομάζεις λοιπόν, μήπως εἶσαι χαμένος ἀπὸ τὸ λάθος αὐτό; Δὲν βλέπω κανένα δυσάρεστον.

— Τί ἀρχὰς ἠθικὰς ποῦ ἔχει;

— Ἄουτε, μήπως μπορεῖς νὰ τὸ διορθώσῃς πλέον;

Ὅχι θεδνίως. Δὲν εἶναι ἔτσι; Τὸ κατ' εὐθεῖαν πηγαίνει ἀστραπικῶς ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἦμεθα τετρακόσια χιλιόμετρα μακρὰν τῶν Παρισίων καὶ ὑποθέτω ὅτι δὲν θ' ἀποφασίσῃς νὰ πηδήσῃς ἔξω τῆς θυρίδος μὲ κίνδυνον νὰ σπάσῃς τὰ κάκαλά σου, ὅπως παραδώσῃς τὸ ἐπανωφορίον εἰς τὸν ἰδιοκτήτην του. Ὑπάρχει ὅθεν μέσον ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνον καὶ ἀπλούστερον, κατὰ τὴν ταπεινὴν μου ἰδέαν, δηλαδὴ νὰ ἐρευνήσῃς εἰς τὰ θυλάκια τοῦ ἐνδύματος, ὅπως δεδωθῆς ἐὰν ἐκ συμπτώσεως ὑπάρχῃ ἡ διεύθυνσις τοῦ νομίμου κατόχου του, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ τὸ ἐπιστρέψῃς εἰς πρώτην εὐκαιρίαν, ἐπαναπαύων τὴν συνείδησίν σου. Ἐἶν ἐν τούτοις τοιαύτη εὐκαιρία δὲν παρουσιασθῆ, ὑποτίθεται, ὅτι ἀμφοτέρω συμβιβάσῃς.

— Τὸ δικό σου ἐπανωφορίον τί εἶχε μέσα εἰς τῆς τσέπας;

— Τὴν διαθήκην!

— Διχθήκην! Ἰδοὺ μία πρόβλεψις... καὶ ἦτο ἔμμετρος:

— Εἰς πεζὴν γλῶσσαν.

— Κακὸ αὐτό.

Ἐρευνηθέντων τῶν θυλακίων, ἀνευρέθη ἐν ἐπισκεπτῆριον, φέρον τὸ ὄνομα ἐνός Μαρτίου Ρονδὶλ ταξειδιώτου κάποιου ἐργασταίου σαπωναποισεῖς ἐν Μασσαλίᾳ.

— Ἡσύχασες, πιστεύω. Ὅταν συναντηθῆτε

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

16. Μαγ. Εικών.

— Περιέργον οὐδ' οπώλης μᾶς ὄμιλι' καὶ ὄμοι;
θὲν τὸν βλέπομεν.

17. Λένιγμα

Ἐν εἰς ἄνθος θέσης
ἐν ὄμοιον ἐπίσης
πέλαγος μέγα θά γεννῆ
κ' εὐθύς θά ἀπορήσης.

18. Ἀκροστοιχίς

Οἱ σταυροὶ σημαίνουσι πόλιν τῆς Ἑλλάδος.
+ ..... Ἡρώς τῆς Τρωάδος
+ ..... Ἡρώς τῆς Τρωάδος
+ ..... Ἀριθμὸς
+ ..... Πόλις τῆς Προποντίδος
+ ..... Ἡρώς Τρωάδος
+ ..... Παραδουνάβ. Ρωσσ. πόλις.

Ἐκ Κωνσταντίας

Α. Κ. Κατσάκος

ΛΥΣΕΙΣ 2^{ου} ΤΕΥΧΟΥΣ

7. Πάρις. — Ἄρης. — 8. Μελάς, Μέν, Βέλος,
Δύναμαι, Παράσιτος, — 9 Κ, ΤΑΝ, ΤΕΛΟΣ, ΚΑ-
ΛΑΜΑΙ, ΝΟΜΟΣ, ΣΑΣ, 1, — 10. Ὁ φίλος ὀ-
λων εἶνε τὸ παίγιον ὄλων.

Αὐται. Γεώργιος Προβχτᾶς ἐκ Λίμνης 3. —
Γαλανή Ἑλληνίς ἐξ Ἀθηνῶν 4. — Ρηγόπουλος
ἐκ Πειραιῶς 2. — Ἐλευθ. Μιχαλόπουλος Σύρου
4. — Δνίς Παναγιωτοπούλου Ἀθηνῶν 4. — Ρωμαῖος
Ἀθηνῶν 1. — Σπ. Ἡλιόπουλος Ἀθηνῶν 3.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΛΟΓΡΙΑΔΗΣ

ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ

ΓΑΛΑΤΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΒΟΪΒΟΔΑ 86

Ἐκτελοῦνται παντὸς εἶδους συνταγαὶ
μετὰ πάσης ταχύτητος καὶ ἀκριβείας.

ΑΡΓΥΡΑΜΟΙΒΕΙΟΝ

ΧΡΟΝΗ Κ. ΕΡΜΙΔΟΥ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΖΗ ΡΩΜΟΥΝΙΑΣ

Πώλησις διαφόρων ἑλληνικῶν ἀρχαίων ἀγ-
γείων, ἀγαλματίων καὶ νομισμάτων χαλκίνων
καὶ χρυσῶν ἐθρεθέντων πλησίον τῆς Κωνσταν-
τινῆς.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΒΙΑΝΕΛΛΗΣ

ΕΝ ΒΟΛΩ,

Προμηθευτῆς, Χορδιωτῆς

καὶ διορθωτῆς

ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΩΝ

ΑΡΜΟΝΙΩΝ ΚΑΙ ΟΡΓΥΕΣ

